



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

**Delegatura w Lublinie
20-012 Lublin, ul. Ochotnicza 10
Tel. (0-81) 532-35-31, 743-77-30, 532-54-48
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl**

za p.o.
Lublin, dnia 31 grudnia 2013 r.

RLU – 61-29/12/MB/BP

DECYZJA RLU Nr 42/2013

I

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce,**

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działania Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, polegające na:

1. niepodawaniu na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego zawieranego za pomocą wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* informacji o „opłacie administracyjnej za czynności związane z uruchomieniem okresu rozliczeniowego”, będącej prowizją pobieraną przez Capital Service S.A., którą konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, co stanowi naruszenie art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.);
2. niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego, zawieranych za pomocą wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* informacji o wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 12

maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm)

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

II

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce**,

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działania Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, polegające na:

1. wprowadzeniu konsumenta w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitą kwotą kredytu, a całkowitym kosztem kredytu, poprzez prezentowanie w *Umowie o limit pożyczkowy nr...* informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co może powodować lub powoduje podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji, której inaczej by nie podjął, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. nr 171, poz. 1206);

2. podawaniu konsumentowi w *Umowie o limit pożyczkowy nr...* nieprawdziwej informacji o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, poprzez prezentowanie informacji o jej wysokości wyliczonej przy błędnym założeniu, że kredytowane koszty kredytu powinny zostać uwzględnione w kwocie wypłaty, o której mowa w załączniku nr 4 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, co może powodować lub powoduje wprowadzenie przeciętnego konsumenta w błąd i podjęcie przez niego decyzji, której inaczej by nie podjął, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 4. ust. 1 oraz art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowych (Dz.U. nr 171 poz. 1206)

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

III

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce**,

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, polegające na stosowaniu we wzorcu umownym *Umowa o limit pożyczkowy nr...*, następujących postanowień:

1. *„CAPITAL SERVICE zastrzega sobie prawo do dokonywania zmian w CENNIKU w okresie obowiązywania UMOWY, przy wystąpieniu przynajmniej jednej z wymienionych przyczyn: istotna zmiana stawek w cennikach większości firm konkurencyjnych, zmiana przepisów prawa, w szczególności przepisów podatkowych i rachunkowych dotyczących działalności CAPITAL SERVICE, zmiana poziomu inflacji bądź innych warunków makroekonomicznych, zmiana zakresu lub formy świadczonych usług”*
2. *„Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść koszty windykacyjne mające na celu odzyskanie należności wynikających z niniejszej umowy w przypadku opóźnień i braku spłaty w terminie według tabeli kosztów windykacyjnych, tj. 5 zł jednorazowy monitoring telefoniczny; 20 zł upomnienie; 40 zł pierwsze wezwanie do zapłaty; 60 zł drugie wezwanie do zapłaty; 80 zł ostateczne wezwanie do zapłaty; 100 zł rozwiązanie umowy; 150 zł wezwanie przedprocesowe; 300 zł koszty windykacji w przypadku konieczności osobistego kontaktu pracownika bądź współpracownika Capital Service;”*

które są postanowieniami wpisanymi do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.),

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

IV

Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce,**

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, działania Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, polegające na:

stosowaniu „opłaty za prowadzenie rachunku technicznego”, której nie odpowiada osobne świadczenie ze strony pożyczkodawcy, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 153, poz. 1503 ze zm.).

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

V

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce,**

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działania Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, polegające na nie zamieszczeniu w stosowanym wzorcu umownym:

1. *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...*(stosowanym do 17 grudnia 2011 r.)

informacji dotyczącej zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej u przedsiębiorcy Capital Service S.A., co narusza art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Z 2001 r. nr 100, poz. 1081),

2. *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...*(stosowanym od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.)

informacji dotyczącej zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej u przedsiębiorcy Capital Service S.A., co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt. 8 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Z dnia 17 czerwca 2011 r.),

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania:

- w odniesieniu do postanowienia określonego w pkt V.1. z **dniem 18 grudnia 2011 r.**
- w odniesieniu do postanowienia określonego w pkt V.2. z **dniem 6 lutego 2012 r.**

VI

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce,**

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działania Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, polegające na:

1. niewłaściwym określaniu całkowitego kosztu pożyczki przy zawieraniu umów o pożyczkę

gotówkową za pomocą wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...*(stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.), co może powodować lub powoduje podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji, której inaczej by nie podjął, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 4 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. nr 171 poz. 1206)

2. na błędnym określaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) w umowach zawieranych za pomocą wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...*(stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.), co może powodować lub powoduje podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji, której inaczej by nie podjął, co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową w rozumieniu art. 4 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. nr 171 poz. 1206)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 6 lutego 2012 r.

VII

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tej ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce,**

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, polegające na stosowaniu w niżej wskazanych wzorcach umownych:

1.

- a) *Umowa o pożyczkę gotówkową nr ...* (stosowany do 17 grudnia 2011 r.)
- b) *Umowa o pożyczkę gotówkową nr ...* (stosowanym od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.)
- c) *Umowa o prowadzenie rachunku technicznego nr ...*

postanowień o treści:

Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść koszty windykacyjne mające na celu odzyskanie należności wynikających z niniejszej umowy w przypadku opóźnień i braku spłaty w terminie według tabeli kosztów windykacyjnych, tj. 5 zł jednorazowy monitoring telefoniczny; 20 zł upomnienie; 40 zł pierwsze wezwanie do zapłaty; 60 zł drugie wezwanie do zapłaty; 80 zł ostateczne wezwanie do zapłaty; 100 zł rozwiązanie umowy; 150 zł wezwanie przedprocesowe; 300 zł koszty windykacji w przypadku konieczności osobistego kontaktu pracownika bądź współpracownika Capital Service;”

2. *Umowa o pożyczkę gotówkową nr ...*(stosowany do 17 grudnia 2011 r. - pkt 15) postanowienia o treści:

„Korespondencja Capital Service skierowana do Pożyczkobiorcy, nieodebrana z powodu nie powiadomienia Pożyczkodawcy o zmianie adresu będzie uważana za skutecznie doręczoną”

które są postanowieniami wpisanymi do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. nr 43, poz. 296 ze zm),

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania:

- w odniesieniu do postanowienia określonego w pkt VI.1.a. z dniem **24 października 2011 r.**
- w odniesieniu do postanowienia określonego w pkt VI.1.b. z dniem **6 lutego 2012 r.**
- w odniesieniu do postanowienia określonego w pkt VI.1.c. z dniem **22 marca 2013 r.**
- w odniesieniu do postanowienia określonego w pkt VI.2. z dniem **18 grudnia 2011 r.**

VIII

Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4 i 5 tejże ustawy, w związku z § 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107 poz. 887)

-działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

nakłada się na Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, karę pieniężną:

- 1.** z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji **karę pieniężną w wysokości: 29.008,00 zł** (słownie: **dwadzieścia dziewięć tysięcy osiem złotych**), płatną do budżetu Państwa;
- 2.** z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II sentencji **karę pieniężną w wysokości: 54.390,00 zł** (słownie: **pięćdziesiąt cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt złotych**), płatną do budżetu Państwa;
- 3.** z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III sentencji **karę pieniężną w wysokości: 18.130,00 zł** (słownie: **osiemnaście tysięcy sto trzydzieści złotych**), płatną do budżetu Państwa;
- 4.** z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie IV sentencji **karę pieniężną w wysokości: 36.259,00 zł** (słownie: **trzydzieści sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych**), płatną do budżetu Państwa;
- 5.** z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie V sentencji **karę pieniężną w wysokości: 22.562,00 zł** (słownie: **dwadzieścia dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt dwa złote**), płatną do budżetu Państwa.
- 6.** z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie VI sentencji **karę pieniężną w wysokości: 42.303,00 zł** (słownie: **czterdzieści dwa tysiące trzysta trzy złote**), płatną do budżetu Państwa;
- 7.** z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie VII sentencji **karę pieniężną w**

wysokości: 14.101,00 zł (słownie: czternaście tysięcy sto jeden złotych), płatną do budżetu Państwa.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej w tekście: Prezes UOKiK) wszczął postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach, w zakresie świadczenia przez przedsiębiorcę Kazimierza Dziełaka, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Capital Service Kazimierz Dziełak z siedzibą w Ostrołęce, usług finansowych, polegających na udzielaniu pożyczek gotówkowych (RLU-405-21/11/BP). Następnie celem uzupełnienia materiału dowodowego zostały przeprowadzone kolejne postępowania wyjaśniające o sygnaturach: RLU-403-9/12/MB, RLU-405-21/12/MB/BP oraz DDK-405-67/12/AS. W toku postępowania wyjaśniającego RLU-403-9/12/MB Prezes UOKiK powziął informacje, że doszło do przekształcenia przedsiębiorcy działającego pod firmą Capital Service Kazimierz Dziełak w spółkę akcyjną pod nazwą Capital Service S.A., której założycielem jest Kazimierz Dziełak (dowód: karty 44-50). Zatem Capital Service S.A. został następcą prawnym przedsiębiorcy Kazimierza Dziełaka Capital Service.

W toku w.w. postępowań wyjaśniających Prezes UOKiK uzyskał wzorce umowne stosowane przez Przedsiębiorcę w zakresie zawierania umów o kredyt konsumencki, które zostały poddane analizie pod kątem ich zgodności z przepisami powszechnie obowiązującego prawa:

1. *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowana do 17 grudnia 2011r., wraz ze zmianą pkt 11 w dniu 24 października 2011 r.) (dowód: karty 51-52)
2. *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowana od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.) (dowód: karta nr 53)
3. *Umowa o limit pożyczkowy nr...* (dowód: karta nr 54-55)
4. *Umowa o prowadzenie rachunku technicznego nr ...* (dowód: karta nr 56)

Postanowieniem nr 168/12 z dnia 30 sierpnia 2012 r. wszczęto postępowanie administracyjne RLU-61-29/12/MB w sprawie podejrzenia stosowania przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

1. stosowaniu we wzorcach umownych:

a) *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...* (stosowany do 17 grudnia 2011 r. - pkt 11), *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...* (stosowanym od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.) (pkt 11), *Umowie o limit pożyczkowy nr ...* (pkt 16) oraz *Umowie o prowadzenie rachunku technicznego nr ...* (pkt. 9) postanowienia o treści:

Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść koszty windykacyjne mające na celu odzyskanie należności wynikających z niniejszej umowy w przypadku opóźnień i braku spłaty w terminie według tabeli kosztów windykacyjnych, tj. 5 zł jednorazowy monitoring telefoniczny; 20 zł upomnienie; 40 zł pierwsze wezwanie do zapłaty; 60 zł drugie wezwanie do zapłaty; 80 zł ostateczne wezwanie do zapłaty; 100 zł rozwiązanie umowy; 150 zł wezwanie przedprocesowe; 300 zł koszty windykacji w przypadku konieczności osobistego kontaktu pracownika bądź współpracownika Capital Service;

b) Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...(stosowany do 17 grudnia 2011 r. - pkt 15) postanowienia o treści:

„Korespondencja Capital Service skierowana do Pożyczkobiorcy, nieodebrana z powodu nie powiadomienia Pożyczkodawcy o zmianie adresu będzie uważana za skutecznie doręczoną”

które mogą być tożsame z postanowieniami wpisanymi do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r.- Kodeks Postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43 poz. 296, z późn. zm.) (dalej w tekście: Rejestr), co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50 poz. 331 z późn. zm.) (dalej w tekście: ustawa o ochronie (...));

2. nie zamieszczeniu w stosowanym wzorcu umownym:

a) Umowie o pożyczkę gotówkową nr ... (stosowanym do 17 grudnia 2011 r.)

informacji dotyczącej zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej u Przedsiębiorcy, co może naruszać art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r. nr 100, poz. 1081) (dalej w tekście: uprzednio obowiązująca ustawa o kredycie konsumenckim),

b) Umowie o pożyczkę gotówkową nr ... (stosowanym od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.)

informacji dotyczącej zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej u w/w Przedsiębiorcy, co stanowić może naruszenie art. 30 ust. 1 pkt. 8 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Z dnia 17 czerwca 2011 r.), co stanowić może naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...)

W odpowiedzi na Zawiadomienie Prezesa UOKiK o wszczęciu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca pismem z dnia 17 września 2012 r. wyjaśnił, że wzorzec umowny wskazany w pkt 1 a) określa ewentualne koszty windykacji (rodzaj i wysokość tych kosztów). Przy podejmowaniu czynności związanych z dochodzeniem należności Spółka kieruje się regułami, które ustanowione są w procedurze oraz w systemie komputerowym CRM. Spółka nie podejmuje zatem działań i nie nalicza opłat dowolnie-działania są podejmowane zgodnie z procedurą, z zachowaniem określonej w niej kolejności. Jednocześnie Spółka wskazała, że podjęła działania mające na celu zmianę tego postanowienia umownego, zmianę w procedurach i w systemie CRM. Przedsiębiorca zadeklarował, że o postępie zmian poinformuje Prezesa UOKiK oddzielnym pismem.

W stosunku do postanowienia pkt 1 b) Przedsiębiorca oświadczył, że postanowienie to nie jest już stosowane i otrzymało nowe brzmienie.

W odniesieniu do zarzutu braku zamieszczenia we wzorcach umów informacji dotyczących zasad i terminów spłaty pożyczki Spółka poinformowała, że w przedmiotowych wzorcach zamieszczona jest informacja dotycząca wysokości udzielonej pożyczki, a także zasad i terminu jej spłaty. Ponadto Przedsiębiorca wskazał daty obowiązywania wzorców umów oraz ilość zawartych umów o pożyczkę gotówkową oraz limit pożyczkowy, a także o rachunek techniczny (dowód: karty nr 716-723)

W kolejnym piśmie Spółka przesłała poprawiony wzór umowny *Umowa o limit pożyczkowy nr....* Przedsiębiorca oświadczył, że zmienione zostało postanowienia w zakresie naliczania kosztów windykacyjnych- uzupełniono je o harmonogram, który pokazuje szczegółowo jakie działania windykacyjne mogą być podejmowane w określonych terminach i jaki jest ich koszt.

Przedsiębiorca nadmienił, iż zostały zmienione pozostałe postanowienia, które mogły budzić wątpliwości Prezesa UOKiK. Spółka podkreśliła, że swoim działaniem zmierza do zaniechania stosowania praktyk, które mogą być uznane przez Prezesa UOKiK za naruszające zbiorowe interesy konsumentów (dowód: karty nr 725-728)

W odpowiedzi na pismo Prezesa UOKiK Spółka nadesłała kopie *Umów o limit pożyczkowy nr...* zawarte z konsumentami wraz z wyliczeniem rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO). Spółka wyjaśniła, że metodologia jaka została zastosowana do wyliczenia RRSO dla nadesłanych umów opierała się na zasadzie, iż wpłacając kwotę z uzyskanej pożyczki na lokatę bankową o kapitalizacji rocznej i oprocentowaniu równym RRSO, przychody z lokaty są równe kosztom pożyczki. W kalkulacji nie była uwzględniana kwota 49,00 zł za otwarcie rachunku technicznego/udostępnienie produktu w rachunku technicznym. Spółka oświadczyła także, że od dnia 20 grudnia 2012 r. zastosowała zmienioną metodykę wyliczania RRSO w umowach o limit pożyczkowy zawieranych z konsumentami. Wysokość RRSO wskazywana w umowach zawartych z konsumentami po 20 grudnia 2012 r. jest efektem zastosowania zmienionej właśnie metodyki. Spółka podkreśliła, że na bieżąco monitoruje postanowienia wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* i przepisy prawa w zakresie kredytu konsumenckiego i z własnej inicjatywy dokonała zmiany w dotychczasowym obliczeniu RRSO. Jednocześnie Spółka oświadczyła, że we wszystkich rzeczywiście zawartych umowach o limit pożyczkowy raty spłaty limitu pożyczkowego zostały wyliczone w sposób prawidłowy, co oznacza, że konsumenci nie ponieśli żadnych negatywnych konsekwencji z tytułu nieprawidłowego oznaczenia wysokości RRSO w umowach sprzed 20 grudnia 2012 r. (dowód: karty nr 734-755)

W odpowiedzi na pismo Prezesa UOKiK Spółka wskazała, iż począwszy od 6 lutego 2012r. zawiera jedynie umowy w oparciu o wzór *Umowy o limit pożyczkowy nr...*, nie stosuje już natomiast wzorca umownego *Umów o pożyczkę gotówkową nr...* (dowód: karta nr 759)

Postanowieniem Nr 151/13 z dnia 5 czerwca 2013r. Prezes UOKiK postanowił o zmianie Postanowienia Nr 168/12 w ten sposób, że rozszerzył stawiane Przedsiębiorcy zarzuty o stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych, określonych w ustawie z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowych (Dz.U. nr 171 poz. 1206) (dalej w tekście: ustawa o przeciwdziałaniu (...)) poprzez działanie wprowadzające w błąd, polegające na niewłaściwym określaniu całkowitego kosztu pożyczki przy zawieraniu umów o pożyczkę gotówkową za pomocą wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.) oraz poprzez działanie wprowadzające w błąd polegające na błędnym określaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) w umowach zawieranych za pomocą wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.) (dowód: karty nr761-766)

Następnie Postanowieniem Nr 171/13 z dnia 20 czerwca 2013 r. Prezes UOKiK postanowił o zmianie Postanowienia Nr 168/12 w ten sposób, że rozszerzył stawiane Przedsiębiorcy zarzuty. Spółce postawiono zarzuty:

- niepodawania na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, zawieranego za pomocą wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* informacji o „opłacie administracyjnej za czynności związane z uruchomieniem okresu rozliczeniowego”, którą konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, co może stanowić naruszenie art. 13 ust. 1 pkt 10 w zw. art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim;
- niepodawaniu w umowach kredytu konsumenckiego, zawieranych za pomocą wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* informacji o wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, co może stanowić naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim;
- wprowadzenia w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitą kwotą kredytu (nazywaną we wzorcu *Umowy o limit pożyczkowy nr...*: całkowitą kwotą limitu) a całkowitym kosztem kredytu (nazywanym we wzorcu *Umowy o limit pożyczkowy nr...*: łączną kwotą odsetek i opłat,

podlegających spłacie za okres trwania umowy), poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową

- stosowania postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do Rejestru poprzez zawarcie we wzorcach umów wykorzystywanych przy zawieraniu umowy o limit pożyczkowy postanowienia o treści:

„CAPITAL SERVICE zastrzega sobie prawo do dokonywania zmian w CENNIKU w okresie obowiązywania UMOWY, przy wystąpieniu przynajmniej jednej z wymienionych przyczyn: istotna zmiana stawek w cennikach większości firm konkurencyjnych, zmiana przepisów prawa, w szczególności przepisów podatkowych i rachunkowych dotyczących działalności CAPITAL SERVICE, zmiana poziomu inflacji bądź innych warunków makroekonomicznych, zmiana zakresu lub formy świadczonych usług”;

- stosowania „opłaty za prowadzenie rachunku technicznego”, której nie odpowiada osobne świadczenie ze strony pożyczkodawcy, co może stanowić naruszenie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 153, poz. 1503 ze zm) - podawania nieprawdziwej informacji o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, poprzez prezentowanie informacji o jej wysokości wyliczonej przy błędnym założeniu, że kredytowane koszty kredytu powinny zostać uwzględnione w kwocie wypłaty, o której mowa w załączniku nr 4 ustawy o kredycie konsumenckim, co może stanowić nieuczciwą praktykę rynkową (dowód: karty nr 769-775)

Z uwagi na brak odniesienia się Spółki do zarzutów Prezesa UOKiK zawartych w Postanowieniu Nr 151/13 oraz Postanowieniu Nr 171/13 Prezes UOKiK poinformował Przedsiębiorcę o prawie do ustosunkowania się do zarzutów.

W dniu 12 sierpnia 2013 r. Prezes UOKiK otrzymał pismo pełnomocnika procesowego Spółki wraz z wnioskiem od wydanie decyzji zobowiązaniowej. W przedmiotowym piśmie Spółka odniosła się do wszystkim stawianych jej zarzutów (dowód: karty nr: 791-823).

W odniesieniu do postanowień regulujących przedmiot i koszty czynności windykacyjnych Spółka uznała, że Prezes UOKiK nie wskazał, w czym upatruje tożsamości tych postanowień z postanowieniami wpisanymi do Rejestru, co utrudnia Spółce wyczerpujące odniesienie się do zarzutu. Spółka wskazała, że od dnia 6 lutego 2012r. nie stosuje już niektórych wzorców umów, które zawierały przedmiotowe postanowienie tj. wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...*(stosowanego od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.).

Spółka wyjaśniła, że w piśmie skierowanym do Prezesa UOKiK z dnia 17 września 2012 r. zapowiedziała zmiany treści tego postanowienia w pozostałych wzorcach umownych, co zostało potwierdzone w piśmie z dnia 28 listopada 2012r. Prace miały na celu zmianę pkt 12 wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* w drodze wprowadzenia szczegółowego harmonogramu czynności windykacyjnych. W ocenie Spółki harmonogram ten odzwierciedla procedurę windykacyjną i odpowiada wzorcowi klauzuli windykacyjnej opracowanemu przez UOKiK. Przedsiębiorca oświadczył także, że od dnia 22 marca 2013r. nie stosuje w umowach z konsumentami postanowienia zakwestionowanego przez UOKiK, ponadto harmonogram został wprowadzony do umów zawartych z klientami w formie aneksów. Spółka zobowiązała się do stosowania zmienionej klauzuli dotyczącej procedury i kosztów windykacyjnych w umowach ze wszystkimi klientami, a przy pojawieniu się ewentualnych sugestii Prezesa UOKiK, do postępowania według tych uwag.

W odniesieniu do zarzutu, dotyczącego doręczania korespondencji, Spółka wskazała, że od dnia 9 stycznia 2012 r. kwestionowane postanowienie zostało zmienione. Wprowadzono obowiązek klienta informowania Spółki m.in. o zmianie danych kontaktowych pod rygorem odpowiedzialności odszkodowawczej – co należy uznać za dopuszczalne.

W stosunku do zarzutu naruszenia art. 4 ust. 2 pkt 3 starej ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 30 ust. 1 pkt 8 ustawy o kredycie konsumenckim Przedsiębiorca wskazał, że nie zgadza się z postawionym zarzutem. Stwierdził, że „nawet w braku użycia we wzorcu określenia

„jednorazowo”, z całości treści obu umów można łatwo wywnioskować, że pożyczka podlegała jednorazowej spłacie do uzgodnionego dnia. W umowach nie ma mowy o ratach pożyczki czy jakimkolwiek harmonogramie spłat. Dodatkowo, z pkt 3 i 4 umowy wynika, że spłata całości zadłużenia nastąpi gotówką w Oddziale Spółki. W świetle umowy wydaje się jasne dla obu stron, że całkowita spłata powinna nastąpić we wskazanej dacie, a wszelkie płatności dokonane przed tą datą stanowią wcześniejszą spłatę, rozliczaną zgodnie z pkt 10 *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* stosowanej do października 2011 r. lub pkt 11 *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* stosowanej od października 2011 r.” Jednocześnie Spółka wskazała, że od 6 lutego 2012 r. nie stosuje wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* Spółka nadmieniła, że w okresie obowiązywania wzorców umownych nie miały w praktyce miejsca żadne problemy ani spory związane ze sposobem spłaty zadłużenia, co oznacza, że nie doszło do naruszenia, ani nawet do zagrożenia zbiorowych interesów konsumentów. Spółka wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie.

Odnosząc się do zarzutu pomijania kwoty kaucji windykacyjnej w całkowitym koszcie kredytu oraz nie przedstawiania w umowach precyzyjnych założeń wyliczenia kaucji windykacyjnej Spółka wskazała, że z dniem 6 lutego 2012 r. Spółka zaprzestała stosowania tego rozwiązania i nie planuje wdrażać go ponownie.

Ustosunkowując się do zarzutu nieprawidłowego obliczania RRSO w umowach zawieranych za pomocą wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* Spółka wskazała, że w toku postępowania przedstawiła stosowany wzór obliczenia RRSO i poinformowała, że z dniem 20 grudnia 2012 r. nastąpiła zmiana metodyki wyliczenia RRSO, ponieważ dotychczasowy sposób został uznany za niewłaściwy w związku z zastosowaniem błędnej, uproszczonej wersji wzoru. Przedsiębiorca wyjaśnił, że problemy z właściwym wyliczeniem RRSO są zjawiskiem dość powszechnym na rynku consumer finance i nie ma jednolitej metodologii w obliczaniu tego wskaźnika. Spółka poinformowała, że po zmianie metodologii obliczania RRSO w dniu 20 grudnia 2012 r. i stworzeniu nowego narzędzia obliczeniowego, wyliczane wartości RRSO są takie same lub bardzo zbliżone do wyników podanych przykładowo przez Prezesa UOKiK.

Odnosnie nie wykazywania w formularzu informacyjnym „opłaty administracyjnej” Spółka przyznała, że przez przeoczenie pominięta została informacja o wysokości opłaty administracyjnej. Niemniej w formularzu stosowanym przez Spółkę figuruje informacja o koszcie w postaci opłaty administracyjnej – mianowicie w rubryce: „*Zasady i terminy spłaty kredytu - będzie Pan/Pani musiał/a dokonać spłaty na następujących warunkach: kapitał limitu spłacany w 12 miesięcznych terminach spłaty wyznaczonych umową. - odsetki lub opłaty będą podlegać spłacie w następujący sposób: zryczałtowane odsetki oraz opłata administracyjna za okres rozliczeniowy spłacane w 12 terminach spłaty wyznaczonych umową.*” Dodatkowo Spółka wskazała, że każdy klient wraz z formularzem informacyjnym otrzymuje wzór *Umowy o limit pożyczkowy nr...*, który zawiera informacje o opłacie administracyjnej. Spółka zobowiązała się do uzupełnienia brakującej informacji w formularzu informacyjnym poprzez zamieszczenie informacji następującej treści: „*Opłata administracyjna za czynności związane z rozpoczęciem każdego kolejnego OKRESU ROZLICZENIOWEGO: za pierwszy OKRES ROZLICZENIOWY – [] zł; za drugi OKRES ROZLICZENIOWY – [] zł; (...)*” – w formularzach stosowanych odpowiednio do każdego produktu, od dnia 30 września 2013 r.

W odniesieniu do zarzutu niepodawania w umowach kredytu konsumenckiego informacji o wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego Przedsiębiorca stwierdził, że stanowisko Prezesa UOKiK w tym zakresie jest zbyt rygorystyczne. Jednocześnie wskazał, że „Z poglądem UOKiK należałoby się zgodzić, gdyby umowa odwoływała się jedynie do bliżej nieokreślonych „odsetek maksymalnych”, nie precyzując, co należy rozumieć pod tym pojęciem. Natomiast w sytuacji, gdy umowa powtarza definicję przyjętą w art. 359 § 2¹ Kodeksu cywilnego i odwołuje do źródła tego wskaźnika, nie stanowi nadmiernej trudności ustalenie w każdej chwili wysokości odsetek maksymalnych na stronie internetowej NBP lub w jakimkolwiek innym publikatorze”. Spółka oświadczyła, że w jej przekonaniu stopa zadłużenia przeterminowanego

została w badanych wzorcach umownych określona w sposób dostatecznie precyzyjny i wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie. W przypadku gdyby Prezes UOKiK nie podzielił stanowiska Spółki w tym zakresie, zobowiązała się ona do zmiany wskazanej praktyki od dnia 30 września 2013 r.

W stosunku do zastrzeżeń Prezesa UOKiK dotyczących wliczania opłaty za otwarcie rachunku technicznego do całkowitej kwoty kredytu – w przypadku, gdy opłata ta jest kredytowana, a także do całkowitego kosztu kredytu, Spółka wskazała, że właściwa metoda uwzględniania kredytowanych kosztów w parametrach kredytu konsumenckiego była i jest przedmiotem sporów i kontrowersji. Spółka wyjaśniła, od dnia 6 lutego 2012 r. – czyli od daty początkowej wprowadzenia *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...* – całkowita kwota do zapłaty nie uwzględnia podwójnego obciążenia klienta kwotą 49 zł w razie kredytowania opłaty za otwarcie rachunku technicznego. Ponadto Spółka wskazała, że Prezes UOKiK nie zakwestionował dopuszczalności oprocentowywania sum przeznaczonych na skredytowanie kosztów kredytu, a jeśli kwoty te mają być oprocentowane, to muszą być uwzględnione w całkowitej kwocie kredytu (zgodnie z art. 5 pkt 10 u.k.k.). W ocenie Przedsiębiorcy, należałoby przyjąć, że „kredytowanie opłaty za otwarcie rachunku technicznego i jej uwzględnianie w całkowitej kwocie kredytu jest dopuszczalne przy przyjęciu następujących założeń dodatkowych:

- w przypadku, gdy kwota kredytowanego kosztu figuruje zarówno w całkowitej kwocie kredytu, jak i w całkowitym koszcie kredytu, nie może być ona podwójnie naliczona w całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta,

- RRSO jest obliczana zgodnie z wzorem i założeniami dodatkowymi z Załącznika I do Dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki / Załącznika nr 4 do u.k.k., przy czym na potrzeby tego obliczenia uwzględnia się całkowitą kwotę kredytu pomniejszoną o kwotę jego kredytowanego kosztu (a więc obejmującą jedynie kwotę faktycznie udostępnioną konsumentowi). Przy zastosowaniu takich metod, kwota kredytowanego kosztu kredytu może być oprocentowana tak jak pozostała część kwoty kredytu, a jednocześnie nie dochodzi do naruszenia interesów konsumentów”. Spółka zobowiązała się do wdrożenia następującej praktyki: nominalne wykazywanie kwoty kredytowanego kosztu kredytu zarówno w całkowitym koszcie kredytu, jak i w całkowitej kwocie kredytu i oprocentowanie całości sumy kredytu, ale przy jednoczesnym przyjęciu takiej metodologii obliczenia całkowitej kwoty do zapłaty, która nie dopuszcza do podwójnego obciążenia konsumenta tym samym kosztem, a także obliczanie RRSO w , który nie będzie powodował fałszowania wyników – z dniem 30 września 2013 r.

Odnosząc się do stosowania postanowienia przewidującego zmianę Cennika, które jest tożsame z postanowieniem wpisanym do Rejestru pod numerem 3181 Spółka wyjaśniła, że szczegółowe wytyczne odnośnie klauzul modyfikacyjnych zostały przez UOKiK przedstawione w ostatnich raportach, zatem część klauzul funkcjonujących wcześniej mogła nie spełniać wszystkich wymogów precyzyjności. Spółka oświadczyła, że wzorcu *Umowy o limit pożyczkowy nr...* klauzula modyfikacyjna została zmieniona i obecnie pkt 21 umowy brzmi: „*CAPITAL SERVICE zastrzega sobie prawo zmiany CENNIKA w okresie obowiązywania UMOWY w przypadku wzrostu rzeczywistych kosztów składających się na daną pozycję w CENNIKU, tj. w przypadku zmiany lub wprowadzenia nowych przepisów prawa lub wzrostu faktycznych kosztów poniesionych przez CAPITAL SERVICE w związku ze świadczeniem usług na podstawie UMOWY lub wzrostu pracochłonności danej usługi proporcjonalnie do wzrostu tych kosztów. Zmiana CENNIKA nastąpi proporcjonalnie do wzrostu kosztów, jednak nie więcej niż o 100%*”. Jednocześnie oświadczone, że w praktyce nie miały miejsca zmiany Cennika dokonywane jednostronnie przez Spółkę w oparciu o kwestionowane postanowienie. Ewentualne zmiany były wprowadzane w drodze aneksu do umowy. Mimo tego, Spółka zobowiązała się do usunięcia klauzuli modyfikacyjnej zmiany Cennika z wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* – do dnia 30 września 2013 r.

W stosunku do kolejnego zarzutu pobierania przez Spółkę opłaty za otwarcie rachunku technicznego w wysokości 49,- zł Spółka wskazała, na, jej zdaniem, niekonsekwencję Prezesa

UOKiK w ocenie przedmiotowej opłaty, ponieważ w pkt III Postanowienia 171/13 Prezes UOKiK wyraźnie stwierdza, że jest to opłata za usługę dodatkową, a ponieważ jej poniesienie jest konieczne do zawarcia konkretnej umowy, powinna być ona uwzględniona w całkowitym koszcie kredytu. Dodatkowo, w pkt VI. Postanowienia 171/13 Prezes UOKiK wskazuje, że aby uzyskać prawidłową wysokość RRSO, opłatę tę należy umieścić tylko po stronie kosztów. Spółka oświadczyła, że nie jest dla niej jasne, jak należy traktować przedmiotową opłatę.

Przedsiębiorca wskazał na okoliczności przemawiające za dopuszczalnością stosowania opłaty za otwarcie rachunku technicznego. Jednocześnie wyjaśnił, że we wzorcu *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...* wdrożonym w dniu 6 lutego 2012 r. znajduje się następująca informacja:

„1. W ramach UMOWY, CAPITAL SERVICE zobowiązuje się do:

a) prowadzenia kartoteki USŁUGOBIORCY w wewnętrznym systemie informatycznym,

b) otwarcia i prowadzenia na rzecz USŁUGOBIORCY rachunku technicznego nr **i powiązania go z rachunkiem bankowym nr**”

Spółka wskazała, że stosowane przez nią rozwiązanie polega na „powiązaniu rachunku technicznego zakładanego w systemie informatycznym Spółki z rachunkiem bankowym, będącym indywidualnym subkontem każdego klienta. Przy zawieraniu umów klienci są dodatkowo informowani o alternatywnej możliwości spłat bezgotówkowych na indywidualne subkonta, co poprzez powiązanie z przypisanymi tym klientom rachunkami technicznymi jest odpowiednio księgowane w systemie Spółki. Według uzyskanych od Spółki informacji, stale zwiększa się liczba klientów, którzy korzystają z tej możliwości. Wykorzystanie rachunku technicznego w tej procedurze pozwala w ocenie Spółki zachować porządek i zindywidualizowanie wypłat i spłat pożyczek poszczególnych klientów” Ponadto Spółka podkreśliła, że kwestionowana opłata jest opłatą jednorazową – tylko za „otwarcie” rachunku technicznego, tj. czynności związane z założeniem rachunku w systemie informatycznym Spółki oraz stworzenie klientowi określonych możliwości technicznych, natomiast Spółka nie pobiera opłaty za „prowadzenie” tego rachunku w czasie obowiązywania umowy. Jednocześnie Spółka oświadczyła, że klient jest zawsze wyraźnie informowany o obowiązku poniesienia tego kosztu i jego wysokości – zarówno w formularzu informacyjnym, jak i w *Umowie o limit pożyczkowy nr...*

Odnosząc się do zarzutu Prezesa UOKiK dotyczącego prezentowania przez Spółkę błędnej informacji o wysokości RRSO, co wynika z zaliczania kredytowanego kosztu kredytu (opłaty za otwarcie rachunku technicznego) zarówno do kosztów, jak i wypłaconej kwoty kredytu Spółka wskazała, że jest to kwestia ściśle związana z zarzutem nr 3 z Postanowienia 171/13, stąd ustosunkowanie się do zarzutu oraz proponowane zobowiązanie Spółki jest w tym przypadku analogiczne.

Podsumowując Przedsiębiorca podkreślił, że wzorzec *Umowy o limit pożyczkowy nr...* jest aktualnie jedynym wzorcem wykorzystywanym w działalności Spółki. Od dnia 22 marca 2013 r., umowy o limit pożyczkowy zawierane są według tego wzorca, natomiast do umów o limit pożyczkowy zawartych przed tym dniem stosuje się aneks zmieniający dotychczasowe brzmienie umowy. W rezultacie umowy zawarte według nowego wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* oraz umowy, do których został zawarty aneks, są jednolite.

Jednocześnie Spółka wniosła o wydanie decyzji w trybie art. 28 ustawy o ochronie (...), to jest decyzji zobowiązującej Spółkę do zmiany wskazanych praktyk, w sposób zadeklarowany przez Spółkę w nadesłanym piśmie.

Spółka przedstawiła wysokość przychodu, osiągniętego przez nią z prowadzonej działalności gospodarczej w 2012 r. (dowód: karty nr 866-869). Wskazała także na wysokie koszty uzyskania przychodu, co skutkowało osiągnięciem niskiego dochodu. W ocenie Spółki tak istotna różnica pomiędzy przychodem a zyskiem Spółki powinna być wzięta pod uwagę w razie podjęcia

przez Prezesa UOKiK decyzji o nałożeniu na nią kary pieniężnej. Jednocześnie Przedsiębiorca przedstawił informacje obrazujące historię wprowadzania w życie wzorców *Umowy o limit pożyczkowy nr...* oraz *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...* wraz z datami i przedmiotem dokonanych zmian, a także wszystkie kolejne wersje tych wzorców wraz z aneksami. Spółka złożyła także wyjaśnienia dotyczące terminów obowiązywania wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...*, a także wprowadzanych do tego wzorca zmian. W związku z przedłużeniem terminu do wydania decyzji w niniejszej sprawie Przedsiębiorcą zadeklarował nowy termin wykonania zobowiązań tj. 2 miesiące od daty uprawomocnienia się decyzji zobowiązującej.

Spółka ustosunkowała się także do wskazanych przez Prezesa UOKiK niejasności, w nadsyłanych przez Przedsiębiorcę wyjaśnieniach. Spółka wskazała, że w korespondencji z Prezesem UOKiK doszło do pomyłki w określaniu wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...*. W pismach kierowanych do Prezesa UOKiK była mowa o wzorcu stosowanym do października 2011 r. i od października 2011r. co stanowi nieścisłość. Odnosnie wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* Spółka wskazała, że w dniu 24 października 2011 r. został zmieniony pkt 11 wzorca w.w. Umowy, natomiast istotne zmiany nastąpiły w dniu 18 grudnia 2011 r. w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i koniecznością dostosowania treści wzorca do wymogów nowej regulacji prawnej. Natomiast w dniu 9 stycznia wprowadzono zmiany wynikające z przekształcenia przedsiębiorcy w spółkę kapitałową. Z dniem 6 lutego 2012 r. zaprzestano stosowania wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (dowód: karty nr 829-831).

W odpowiedzi na pismo Prezesa UOKiK Przedsiębiorca nadesłał kopie rzeczywiście zawartych z konsumentami umów o limit pożyczkowy wraz z załącznikami (z sierpnia 2013 r.) oraz formularze informacyjne dotyczące wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* (od wersji pierwotnej tj. od dnia 6 lutego 2012 r. wraz ze zmianami, aż do wersji końcowej, aktualnej, obowiązującej od dnia 17 czerwca 2013 r.). Spółka wskazała także, kto był autorem stosowanych przez nią wzorców umownych. I tak autorem wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr* (obowiązującego do 17 grudnia 2011 r.) jest Spółka, natomiast współautorem zmian wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.), dostosowujących wzorzec do wymogów ustawy o kredycie konsumenckim jest pełnomocnik Spółki. Autorem wzorców umownych *Umowy o limit pożyczkowy nr...* oraz *Umowy o rachunek techniczny nr...*, który wszedł w życie 6 lutego 2012 r. jest Spółka, natomiast współautorem zmian, które zostały wprowadzone do wzorców do dnia 12 grudnia 2011 r. jest pełnomocnik Spółki. Autorem wszystkich zmian wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* oraz wzorca *Umowy o rachunek techniczny nr...*, jak również zmian w formularzu informacyjnym w 2012 i 2013 roku jest Spółka (dowód: karty nr 881-883).

Prezes UOKiK ustalił następujący stan faktyczny w tej sprawie:

Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce, jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000407127 (dowód: karty nr 44-50). Przedmiotem działalności przedsiębiorcy jest świadczenie usług finansowych tj. udzielanie pożyczek gotówkowych. Przedsiębiorca prowadzi swoją działalność na terenie całego kraju, poprzez oddziały sprzedaży bezpośredniej, działające pod marką KredytOK oraz Activa500.

W zakresie świadczonych usług Spółka posługuje się wzorcami umów. Przedmiotem analizy dokonanej przez Prezesa UOKiK były następujące wzorce:

- *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowana do 17 grudnia 2011r)
- *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowana od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.)
- *Umowa o limit pożyczkowy nr...*
- *Umowa o prowadzenie rachunku technicznego nr ...*

Prezes UOKiK ustalił, że Spółka:

1. stosowała/stosuje następujące postanowienia, które znajdują się w pkt III.1. i pkt III.2. oraz pkt VII.1. oraz VII.2. sentencji decyzji:

- a) *Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść koszty windykacyjne mające na celu odzyskanie należności wynikających z niniejszej umowy w przypadku opóźnień i braku spłaty w terminie według tabeli kosztów windykacyjnych, tj. 5 zł jednorazowy monitoring telefoniczny; 20 zł upomnienie; 40 zł pierwsze wezwanie do zapłaty; 60 zł drugie wezwanie do zapłaty; 80 zł ostateczne wezwanie do zapłaty; 100 zł rozwiązanie umowy; 150 zł wezwanie przedprocesowe; 300 zł koszty windykacji w przypadku konieczności osobistego kontaktu pracownika bądź współpracownika Capital Service;”*
- b) *Korespondencja Capital Service skierowana do Pożyczkobiorcy, nieodebrana z powodu nie powiadomienia Pożyczkodawcy o zmianie adresu będzie uważana za skutecznie doręczoną”*
- c) *„CAPITAL SERVICE zastrzega sobie prawo do dokonywania zmian w CENNIKU w okresie obowiązywania UMOWY, przy wystąpieniu przynajmniej jednej z wymienionych przyczyn: istotna zmiana stawek w cennikach większości firm konkurencyjnych, zmiana przepisów prawa, w szczególności przepisów podatkowych i rachunkowych dotyczących działalności CAPITAL SERVICE, zmiana poziomu inflacji bądź innych warunków makroekonomicznych, zmiana zakresu lub formy świadczonych usług”*

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone następujące postanowienia umowne, które zostały wpisane do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych, prowadzonego przez Prezesa UOKiK pod numerami:

- **poz. 1796** w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych: *"W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3. wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN";*

- **poz. 1681** w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych: *„Wszelka korespondencja wysłana przez Bank do Kredytobiorcy pocztą lub kurierem na ostatni podany przez niego adres do korespondencji (adres zameldowania, w przypadku, gdy Kredytobiorca nie podał adresu do korespondencji), będzie uważana za doręczoną."*

- **poz. 3181** w rejestrze niedozwolonych postanowień umownych: *„Bank zastrzega sobie prawo do zmiany cennika w okresie obowiązywania umowy kredytu, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z poniższych przyczyn:*

1) zmiana parametrów rynkowych, środowiska konkurencji, przepisów prawa, w szczególności przepisów podatkowych i rachunkowych, stosowanych w sektorze bankowym,

2) zmiana poziomu inflacji bądź innych warunków makroekonomicznych,

3) zmiana zakresu lub formy świadczonych usług.”

W toku postępowania administracyjnego Prezes UOKiK stwierdził, iż Przedsiębiorca zaprzestał stosowania wzorców umownych: *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej do 17 grudnia 2011r) oraz *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej od 18 grudnia

2011r. do 5 lutego 2012 r.). Praktyka wskazana w pkt VII.1.a sentencji decyzji została zaniechana z dniem 24 października 2011 r. (dowód: karta nr 830) , natomiast praktyka wskazana w pkt VII.1.b sentencji decyzji została zaniechana z dniem 6 lutego 2012 r. (dowód: karta nr 795)

Spółka dokonała także zmian w postanowieniu dotyczącym kosztów windykacyjnych i zasad ich ponoszenia przez klienta we wzorcu *Umowy o limit pożyczkowy nr...* oraz we wzorcu *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...*, które wskazane jest w pkt VII.1. sentencji decyzji. We wzorcu *Umowy o limit pożyczkowy nr...* postanowienie to z dniem 22 marca 2013 r. otrzymało następujące brzmienie: „*Nieuregulowanie Minimalnej kwoty spłaty skutkuje podjęciem przez Capital Service czynności windykacyjnych zgodnie z harmonogramem, o którym mowa w zdaniu kolejnym oraz-w dalszej kolejności-wypowiedzeniem Umowy, zgodnie z treścią pkt 19. Harmonogram: Dzień opóźnienia, Rodzaj działania windykacyjnego, Koszt, Realizujący: 1-10, 4x Kontakt telefoniczny, 20 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 3x SMS, 12 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta; 11-20 , 4x Kontakt telefoniczny, 20 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 2x SMS, 8 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, drugie wezwanie do zapłaty, 49 zł, Przesyłka; 21-30, , 3x Kontakt telefoniczny, 15 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, SMS, 4 zł, System, 2x Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 100 zł (każdy po 50 zł), Doradca Klienta, ostateczne wezwanie do zapłaty, 49 zł, Przesyłka; 31-40, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 5x SMS, 20 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta; 40-60, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 100 zł, Pracownik Centrali; 41-50, 4x Kontakt telefoniczny, 20 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 3x SMS, 12 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, Wezwanie do zapłaty, zakończenie windykacji polubownej, 49 zł, Przesyłka; 51-60, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klient, 3x SMS, 12 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, Wezwanie przedprocesowe, 49 zł, Przesyłka; 61-70, 3x Kontakt telefoniczny, 15 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 6x SMS, 24 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta; 71-80, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 4x SMS, 16 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, 81-90, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 4x SMS, 16 zł (każdy 4 zł), System; Bezskuteczność danej czynności uprawnia Capital Service do podjęcia kolejnej, zgodnie ze wskazanym harmonogramem. Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść koszty wyżej wymienionych opłat za czynności windykacyjne w przypadku braku spłaty Zadłużenia w wyznaczonym terminie. Koszty opłat za czynności windykacyjne naliczane są jako rekompensata kosztów poniesionych przez Capital Service w związku z brakiem spłaty lub nieterminową spłata zadłużenia”. (dowód: karty nr 844-849). Natomiast zakwestionowane postanowienie zostało usunięte z wzorca *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...* z dniem 22 marca 2013 r. (dowód: karty nr 835-837)*

Z dniem 22 marca 2013 r. zmieniła się treść postanowienia z pkt 23 wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* (wskazanego w pkt III sentencji decyzji), które uzyskało następujące brzmienie „*CAPITAL SERVICE zastrzega sobie prawo zmiany CENNIKA w okresie obowiązywania UMOWY w przypadku wzrostu rzeczywistych kosztów składających się na daną pozycję w CENNIKU, tj. w przypadku zmiany lub wprowadzenia nowych przepisów prawa lub wzrostu faktycznych kosztów poniesionych przez CAPITAL SERVICE w związku ze świadczeniem usług na podstawie UMOWY lub wzrostu pracochłonności danej usługi proporcjonalnie do wzrostu tych kosztów. Zmiana CENNIKA nastąpi*

proporcjonalnie do wzrostu kosztów, jednak nie więcej niż o 100%.” (dowód: karty nr 846-847)

2. stosowała/stosuje praktyki, o których mowa w pkt II.1., II.2., VI.1. oraz VI.2. sentencji decyzji, polegające na:

- a) prezentowaniu informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu;
- b) podawaniu informacji o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, poprzez prezentowanie informacji o jej wysokości wyliczonej przy założeniu, że kredytowane koszty kredytu powinny zostać uwzględnione w kwocie wypłaty, o której mowa w załączniku nr 4 ustawy o kredycie konsumenckim,
- c) określaniu całkowitego kosztu pożyczki przy zawieraniu umów o pożyczkę gotówkową za pomocą wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.),
- d) określaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO) w umowach zawieranych za pomocą wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.)

Artykuł 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu (...) stanowi, iż: *„Praktyka rynkowa stosowana przez przedsiębiorców wobec konsumentów jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy dotyczącej produktu, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. 2. Za nieuczciwą praktykę rynkową uznaje się w szczególności praktykę rynkową wprowadzającą w błąd oraz agresywną praktykę rynkową, a także stosowanie sprzeczne z prawem kodeksu dobrych praktyk, jeżeli działania te spełniają przesłanki określone w ust. 1”* Natomiast artykuł 5 ust. 1 i 2 stanowi, że *„Praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął 2. Wprowadzającym w błąd działaniem może być w szczególności: 1) rozpowszechnianie nieprawdziwych informacji”*

W toku postępowanie Prezes UOKiK ustalił, że Przedsiębiorca zaprzestał stosowania wzorca umownego *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.) z dniem 6 lutego 2012 r. Zatem praktyka wskazana w pkt VI.1. i VI.2. sentencji decyzji została zaniechana z dniem 6 lutego 2012 r. (dowód: karta nr 795)

3. stosuje „opłaty za prowadzenie rachunku technicznego”, której nie odpowiada osobne świadczenie ze strony pożyczkodawcy-praktyka wskazana w pkt IV sentencji decyzji:

Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji *„reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej, w szczególności produkcji przemysłowej i rolnej, budownictwie, handlu i usługach - w interesie publicznym, przedsiębiorców oraz klientów”*. Wymieniona wyżej ustawa wskazuje instrumenty zwalczania, ale także zapobiegania nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej.¹ Artykuł 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji definiuje czyn nieuczciwej konkurencji w następujący sposób: *„Czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza*

¹ M. Szydło, Komentarz do art.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, Lex 2011

interes innego przedsiębiorcy lub klienta”

4. nie podawała lub nie podaje następujących informacji-praktyka wskazana w pkt I.1., I.2., V.1. oraz V.2. sentencji decyzji :

a) w formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, zawieranego za pomocą wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* informacji o „opłacie administracyjnej za czynności związane z uruchomieniem okresu rozliczeniowego”, którą konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki ;

b) w umowach kredytu konsumenckiego, zawieranych za pomocą wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* informacji o wysokości rocznej stopy oprocentowania zadłużenia przeterminowanego;

c) w stosowanym wzorcu umownym *Umowie o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanym do 17 grudnia 2011 r.) informacji dotyczącej zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej u przedsiębiorcy Capital Service S.A;

d) w stosowanym wzorcu umownym *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...* (stosowanym od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.) informacji dotyczącej zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej u przedsiębiorcy Capital Service S.A.

Artykuł 13 ust. 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, iż: *„Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku: 10) w odpowiednich przypadkach informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności odsetkach, opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie”* Artykuł 14 przewiduje natomiast, że *„Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przekazuje konsumentowi dane, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2, na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do ustawy”*.

Artykuł 30 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim wskazuje składniki, które powinna zawierać umowa o kredyt konsumencki. I tak, zgodnie z pkt 8 i pkt 11 umowa powinna wskazywać *„zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1”* oraz *„roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu”*

Podobnie, w art. 4 uprzednio obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim, wskazany jest katalog danych, które powinna zawierać umowa o kredyt konsumencki. Artykuł 4 ust. 2 pkt 3 stanowi, że umowa powinna zawierać m.in. dane dotyczące zasad i terminów spłaty kredytu.

W toku postępowania administracyjnego Prezes UOKiK stwierdził, iż Przedsiębiorca zaprzestał stosowania wzorców umownych: *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowana do 17 grudnia 2011 r.) oraz *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowana od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.). Zatem praktyka wskazana w pkt V.1. oraz V.2. sentencji decyzji została zaniechana odpowiednio z dniem 18 grudnia 2011 r. (dowód: karta nr 830) oraz 6 lutego 2012 r. (dowód: karta nr 795)

Ponadto w toku postępowania administracyjnego Spółka zobowiązała się do zmiany praktyk, które zostały uznane przez Prezesa UOKiK za mogące naruszać zbiorowe interesy konsumentów w terminie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK (dowód: karta nr 831)

Po zapoznaniu się z wyjaśnieniami Przedsiębiorcy, Prezes UOKiK wezwał go do podania przychodu osiągniętego z prowadzonej działalności gospodarczej za rok 2012, oraz do nadesłania dokumentów potwierdzających jego wysokość.

Z nadesłanych przez przedsiębiorców dokumentów wynika, że przychód wynosi ██████████ zł. Prezes UOKiK zakończył zbieranie materiału dowodowego, o czym poinformował Przedsiębiorcę.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy Prezes UOKiK zważył, co następuje:

Treść art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie (...) ogranicza zastosowanie jej przepisów wyłącznie do ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów, podejmowanej w interesie publicznym. Oznacza to, że warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w tej ustawie jest zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców - naruszając jej przepisy - stanowią potencjalne zagrożenie interesu publicznego.

Niniejsze postępowanie dotyczy działań Capital Service S.A. w zakresie świadczenia usług finansowych wobec nieograniczonego kręgu adresatów tj. wszystkich zainteresowanych ich treścią aktualnych i potencjalnych klientów Przedsiębiorcy, którym na gruncie art. 4 pkt. 12 ustawy o ochronie (...) — przysługuje status konsumenta. Zdaniem Prezesa UOKiK, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Spółki. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, że naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa UOKiK, działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. W tym stanie rzeczy przyjąć należy, iż do oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy w/w ustawy, a dotyczące jej postępowanie prowadzone było w interesie publicznym.

Wszczynając postępowanie administracyjne wobec Przedsiębiorcy, Prezes UOKiK postawił mu zarzuty naruszenia art. 24 ust. 1 i 2, art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...). Zgodnie z treścią art. 24 ust. 1 *„Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.”* Art. 24 ust. 2 pkt 1-3 stanowi, iż *„Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego; 2) naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji”*

W niniejszej sprawie postawione Przedsiębiorcy zarzuty, aby mogły być skutecznie ocenione w ramach art. 24 ust. 1 i 2, art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...), muszą spełniać poniższe przesłanki:

1. być działaniem przedsiębiorcy;
2. być działaniem bezprawnym, polegającym na działaniu sprzecznym z obowiązującymi przepisami prawa lub stosowaniu postanowień tożsamych z postanowieniami wpisanymi do Rejestru
3. godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie (...) pod pojęciem przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 - na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce jest kapitałową spółką handlową zarejestrowaną w Krajowym Rejestrze Sądowym, a prowadzoną działalność gospodarczą wykonuje we własnym imieniu, w sposób zorganizowany i ciągły. Nie budzi wątpliwości, iż działalność ta ma charakter zarobkowy. Jest ona zatem przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie (...) i jej działania mogą być poddane ocenie w toku postępowania przed Prezesem UOKiK. Jednocześnie wskazać należy, że Capital Service SA jest następcą prawnym przedsiębiorcy Kazimierza Dziełaka, który prowadził działalność pod nazwą Capital Service Kazimierz Dziełak z siedzibą w Ostrołęce. Kazimierz Dziełak, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Capital Service Kazimierz Dziełak z siedzibą w Ostrołęce był wpisany do Ewidencji Działalności Gospodarczej pod numerem 11626 od dnia 27 października 2003 r. Prowadzoną działalność gospodarczą wykonywał w sposób zorganizowany i ciągły, we własnym imieniu i w celach zarobkowych. Był zatem przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie (...), a jego działanie mogło być poddane ocenie Prezesa UOKiK. W dniu 2 stycznia 2012 r. doszło do przekształcenia przedsiębiorcy działającego pod firmą Capital Service Kazimierz Dziełak w spółkę akcyjną pod nazwą Capital Service S.A., której założycielem jest Kazimierz Dziełak.

Stwierdzić zatem należy, że zarówno Capital Service S.A. z siedzibą w Ostrołęce jak i Kazimierz Dziełak, który prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Capital Service Kazimierz Dziełak z siedzibą w Ostrołęce, spełniali przesłanki uznania ich za przedsiębiorców, zatem ich działania mogły podlegać ocenie przez Prezesa UOKiK.

Drugą przesłanką jest bezprawność, tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Jako działanie „bezprawne” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. *„Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia przeto bezprawności działania wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa.”* (tak: Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 – 118).

Ponadto Sąd Najwyższy wskazał, że o bezprawności działania można mówić wówczas, gdy nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających określone działanie, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, wykonywanie prawa podmiotowego, zgoda pokrzywdzonego oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu (wyrok Sądu Najwyższego z

Ad I sentencji decyzji

1.

Prezes UOKiK stwierdził, że Przedsiębiorca, wbrew wymaganiom ustawy o kredycie konsumenckim, nie udziela konsumentowi informacji o pobieranej opłacie administracyjnej za czynności związane z uruchomieniem okresu rozliczeniowego, będącej prowizją Spółki.

Zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim „Kredytodawca lub pośrednik kredytowy przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany podać konsumentowi, na trwałym nośniku w odpowiednich przypadkach informację o innych kosztach, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt konsumencki, w szczególności odsetkach, opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie”. Z kolei zgodnie z przepisem art. 14 tej ustawy kredytodawca przekazuje konsumentowi te dane na formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego, którego wzór określa załącznik nr 1 do wskazanej ustawy.

Prezes UOKiK ustalił, że Przedsiębiorca zgodnie z § 1 pkt 3 wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* pobiera opłatę administracyjną za czynności związane z uruchomieniem okresu rozliczeniowego, która, zgodnie z wyjaśnieniami Przedsiębiorcy, stanowi dla niego prowizję. Jednakże w formularzu informacyjnym dotyczącym przedmiotowej umowy przekazywanym kredytobiorcom w rubryce „koszty kredytu” Przedsiębiorca nie wskazuje, że taka opłata jest pobierana. Przedsiębiorca nie wypełnia zatem obowiązku nałożonego na niego przez art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim, bowiem nie wskazuje, że pobiera opłatę administracyjną, o której mowa powyżej.

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy prowadzi do naruszenia art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim w zw. art. 14 tej ustawy, a tym samym należy uznać je za działanie bezprawne, a w konsekwencji naruszające art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...).

2.

Prezes UOKiK stwierdził, że Przedsiębiorca, wbrew wymaganiom ustawy o kredycie konsumenckim, w sposób nieprawidłowy udziela konsumentowi informacji o oprocentowaniu opóźnionej spłaty pożyczki.

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna określać roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego, warunki jej zmiany oraz ewentualne inne opłaty z tytułu zaległości w spłacie kredytu.

Prezes UOKiK ustalił, że Przedsiębiorca w stosowanym przez siebie wzorcu *Umowy o limit pożyczkowy nr...* określa wysokość odsetek w następujący sposób: „Za każdy dzień opóźnienia w spłacie Pożyczkobiorca jest zobowiązany do zapłaty odsetek maksymalnych, stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego”. Stwierdzić należy, że treść niniejszego postanowienia jest zbyt ogólna, by prawidłowo określić stopę oprocentowania i by konsument w momencie zawarcia umowy o kredyt konsumencki miał wiedzę na temat wysokości

rocznej stopy oprocentowania swojego zadłużenia, w przypadku opóźnienia w spłacie zobowiązania. W umowie o kredyt konsumencki należy wskazać, oprócz metody obliczania stopy oprocentowania, także konkretną liczbę wyrażoną w procentach na dzień zawarcia tej umowy. Natomiast sposób określenia wysokości odsetek zadłużenia przeterminowanego, stosowany przez Spółkę uznać należy za zbyt ogólny, niejednoznaczny, co w efekcie skutkuje naruszeniem przez Spółkę przepisu art. 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim.

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy prowadzi do naruszenia 30 ust. 1 pkt 11 ustawy o kredycie konsumenckim, a tym samym należy uznać je za działanie bezprawne, a w konsekwencji naruszające art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...).

Ad II sentencji decyzji

Zgodnie z art. 3 ustawy o przeciwdziałaniu (...), zakazane jest stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych. Kolejny art. 4 ust. 1 przywołanej ustawy stanowi, że stosowana przez przedsiębiorcę praktyka rynkowa jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Przedmiotowy przepis stanowi klauzulę generalną, która podlega stosownej konkretyzacji w przypadku zaistnienia okoliczności potwierdzających wystąpienie danej praktyki. Jednocześnie, ustawa o przeciwdziałaniu (...) dokonuje podziału praktyk rynkowych na wprowadzające w błąd oraz agresywne praktyki rynkowe (art. 4 ust. 2). Praktyki rynkowe wprowadzające w błąd mogą przybrać postać czynną i bierną, tj. polegać na działaniu (art. 5) lub zaniechaniu (art. 6) wprowadzającym w błąd. Aby wykazać, że dany przedsiębiorca je stosuje, należy odnieść się zarówno do definicji praktyki wprowadzającej w błąd (art. 6 ust. 1-zaniechanie wprowadzające w błąd), jak i do ogólnej definicji nieuczciwej praktyki rynkowej z art. 4 ust. 1 przywołanej ustawy. Definicja praktyki rynkowej zamieszczona jest w art. 2 pkt 4 tej ustawy o przeciwdziałaniu (...), zgodnie z którym jako praktykę rynkową „rozumie się przez to działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta.”

W zakresie pojęcia praktyki rynkowej mieści się każdy czyn przedsiębiorcy, zatem zarówno działanie przedsiębiorcy, jak i jego zaniechanie. W zakresie pojęcia praktyki rynkowej mieści się zatem każda forma działania przedsiębiorcy (zaniechanie, sposób postępowania, oświadczenie lub komunikat handlowy, w tym reklama i marketing, bezpośrednio związane z promocją, sprzedażą lub dostawą produktu do konsumentów). Wskazane formy będą kwalifikowane jako praktyki rynkowe, jeśli tylko mogą oddziaływać na decyzje gospodarcze konsumentów.²

Dobre obyczaje pojmowane są jako reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie obyczajami. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego (m.in. wyroki z 8 stycznia 2003 r., II CKN 1097/00 oraz z dnia 4 czerwca 2003 r., I CKN 473/01), dobre obyczaje są równoważnikiem zasad współżycia społecznego, które obejmują reguły wiążące nie tylko w obrocie powszechnym, ale i w stosunkach z udziałem profesjonalistów. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, działania zmierzające do dezinformacji i wywołania błędnego przekonania konsumenta lub niezapewniające rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Należy odnieść się także do definicji przeciętnego konsumenta, bowiem to w odniesieniu do niego powinna być dokonywana ocena każdej praktyki rynkowej, w tym praktyki polegającej na

2 M. Sieradzka, Komentarz do art. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, Oficyna 2008

zaniechaniu wprowadzającym w błąd. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 8 ustawy o przeciwdziałaniu (...), za przeciętnego konsumenta uważa się „konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny; oceny dokonuje się z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów”. Przyjęty w ustawie model przeciętnego konsumenta w pełni odzwierciedla stanowisko przyjęte w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z którym jest to osoba dostatecznie dobrze poinformowana, uważna i ostrożna. Taki konsument posiada określony zasób informacji o otaczającej rzeczywistości i potrafi go wykorzystać dokonując analizy przekazów rynkowych. Jest to konsument sceptyczny wobec kierowanych do niego praktyk rynkowych, który umiejętnie korzysta ze stworzonych możliwości wyboru.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania uważa się, że usługi finansowe, polegające na udzielaniu kredytu konsumenckiego (tu pożyczek) świadczone przez Spółkę nie są skierowane do pewnej określonej, zamkniętej grupy konsumentów. Potencjalnie każdy konsument, bez względu na wiek, płeć, wykształcenie, wiedzę, status majątkowy itp. może zostać klientem Przedsiębiorcy. Przeciętny konsument będzie zatem konsumentem dostatecznie dobrze poinformowanym, uważnym i ostrożnym przy uwzględnieniu czynników społecznych, kulturowych i językowych – charakterystycznych dla polskiego konsumenta.

1.

Prezes UOKiK ustalił, że Przedsiębiorca stosuje nieuczciwą praktykę rynkową, w zakresie w jakim dolicza on kredytowane koszty kredytu tj. opłatę za otwarcie rachunku technicznego, zarówno do całkowitej kwoty kredytu jak i całkowitego kosztu kredytu, co uniemożliwia konsumentom rzetelne porównanie ofert różnych przedsiębiorców.

Stosownie do przepisu art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz b) koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Całkowita kwota kredytu to zgodnie z art. 5 pkt 7 wskazanej ustawy suma wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt

Zgodnie z wyjaśnieniami Przedsiębiorcy do „całkowitej kwoty limitu” (czyli całkowitej kwoty kredytu) doliczane są kredytowane koszty tj. „opłata za otwarcie rachunku technicznego”. Opłata ta wliczona jest także do „łącznej kwoty odsetek i opłat, podlegających spłacie za okres trwania umowy” (czyli całkowitego kosztu kredytu).

Podając informację o całkowitym koszcie kredytu (nazywanym przez Przedsiębiorcę „łączną kwotą odsetek i opłat, podlegających spłacie za okres trwania umowy”) w umowie, należy wziąć pod uwagę warunki konkretnej umowy. Jeżeli umowa przewiduje, że konsument ponosi koszty usług dodatkowych – należy wziąć je pod uwagę w informacji o całkowitym koszcie kredytu. Stąd też, gdy umowa przewiduje obowiązek zapłaty „opłata za otwarcie rachunku technicznego” – ponieważ poniesienie tej opłaty w ocenie Przedsiębiorcy było konieczne do zawarcia tej konkretnej umowy – opłata ta powinna zostać uwzględniona w całkowitym koszcie kredytu. Opłata ta natomiast nie powinna być uwzględniana w całkowitej kwocie kredytu, gdyż nie jest udostępniana konsumentowi. Każde inne rozwiązanie doprowadziłoby do zafałszowania proporcji kosztów i udostępnionej konsumentowi kwoty i w konsekwencji uniemożliwiło konsumentom rzetelne porównanie ofert różnych przedsiębiorców.

Przedsiębiorca udzielając kredytu konsumenckiego kredytuje opłatę za otwarcie rachunku technicznego, uwzględniając kredytowane koszty kredytu zarówno w całkowitej kwocie kredytu, jak i w całkowitych kosztach kredytu. Jednakże wykładnia ustawy o kredycie konsumenckim prowadzi do wniosku, iż kredytowane przez przedsiębiorcę koszty powinny się uwzględniać jedynie po stronie całkowitego kosztu kredytu. Stanowisko Prezesa UOKiK w tej sprawie wynika z celowościowej wykładni przepisów dyrektywy oraz wniosków płynących z analizy praktyki innych państw członkowskich i wydanych przez Komisję Europejską wytycznych³, których celem jest ujednoczenie interpretacji przepisów dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich. Komisja dokonała interpretacji definicji całkowitej kwoty kredytu, zgodnie z którą nie obejmuje ona kwot przeznaczonych na pokrycie kosztów kredytu. Wytyczne te zostały opracowane na potrzeby obliczania RRSO, jednak nie ulega wątpliwości, że interpretacja wykorzystanych w przepisach pojęć powinna być jednolita na gruncie całej regulacji. Stanowisko to potwierdziła Komisja Europejska która wskazała że elementy zawarte w całkowitym koszcie kredytu nie mogą zawierać się równocześnie w całkowitej kwocie kredytu, gdyż w przeciwnym przypadku konsument musiałby zapłacić je dwukrotnie. W związku z tym koszty finansowane przez kredytodawcę nie stanowią elementu całkowitej kwoty kredytu i nie powinny być podawane w ramach informacji o całkowitej kwocie kredytu. Ponadto koszty te nie są do dyspozycji kredytobiorcy, a więc nie spełniają warunków definicji całkowitej kwoty kredytu. Koszty te powinny być podane kredytobiorcy jako element całkowitego kosztu kredytu.

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu (...) w zw. z art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim, a w konsekwencji naruszające art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...).

2.

Prezes UOKiK ustalił, że Przedsiębiorca stosuje nieuczciwą praktykę rynkową, w zakresie w jakim prezentuje błędną wysokość rzeczywistej rocznej stopy opodatkowania (RRSO) w umowach zawieranych na podstawie wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...*

Zgodnie z treścią art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania (RRSO). Natomiast w myśl art. 25 ust. 3 wskazanej ustawy sposób jej obliczenia określa załącznik nr 4 do tej ustawy.

Prezes UOKiK ustalił, że w zawieranych z konsumentami umowach Przedsiębiorca prezentował błędną informację o wysokości rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania, co wynika z zaliczania kredytowanego kosztu kredytu („opłaty za otwarcie rachunku technicznego”) zarówno do kosztów kredytu, jak i wypłaconej kwoty kredytu. Aby uzyskać prawidłowe RRSO opłatę tę należy umieścić tylko po stronie kosztów, ponieważ umieszczając ją również po stronie wypłaconej kwoty kredytu otrzymywało się zaniżoną wysokość RRSO. I tak przykładowo, przy pożyczce na kwotę 200 zł (+ 49 zł kredytowanych kosztów), której spłata miała nastąpić w ciągu 12 miesięcy, Przedsiębiorca deklarował RRSO na poziomie 2637,03 proc., podczas gdy faktycznie wynosiło ono 5953,49 proc. Natomiast przy pożyczce na kwotę 500 zł (+ 49 zł kredytowanych kosztów), której spłata miała nastąpić w ciągu 12 miesięcy, Przedsiębiorca deklarował RRSO na poziomie 2511,42 proc., podczas gdy faktycznie wynosiło ono 3626,64 proc. Zaniżenie wysokości RRSO może

³ „Wytyczne w sprawie stosowania przepisów dyrektywy o kredycie konsumenckim dotyczących rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania” (Guidelines on the application of Directive 2008/48/EC (Consumer Credit Directive) in relation to costs and the Annual Percentage Rate of charge)

zniekształcić rynkowe zachowanie konsumenta w tym sposób, że zdecyduje się on na zawarcie umowy kredytu konsumenckiego u Przedsiębiorcy, który w rzeczywistości podaje zaniżoną wysokość RRSO. RRSO ułatwia konsumentom porównanie ofert różnych przedsiębiorców, udzielających kredytów konsumenckich. W przypadku zaniżenia wysokości RRSO (co miało miejsce w tym przypadku), konsument kierując się atrakcyjnością oferty Przedsiębiorcy może podjąć decyzję o zawarciu umowy z Przedsiębiorcą, pomimo iż jego oferta nie jest tak korzystna, jak to przedstawia. Podanie zaniżonego RRSO może prowadzić do podjęcia przez konsumenta decyzji o zawarciu umowy z tym Przedsiębiorcą, której nie podjąłby, gdyby znał rzeczywistą wysokość RRSO.

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie Przedsiębiorcy wprowadza konsumentów w błąd co do faktycznej wysokości RRSO, a tym samym prowadzi do naruszenia art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu (...), a w konsekwencji naruszające art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...).

Ad III sentencji decyzji

Wzorce umowne stosowane przez przedsiębiorców w kontaktach z konsumentami podlegają szczególnej kontroli. Wzorzec umowy to doktrynalne określenie wszelkich jednostronnych, przygotowanych z góry przed zawarciem umowy, gotowych klauzul umów w postaci warunków umów, ich wzorów, regulaminów, statutów itp. (E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich, C.H. Beck 2002, s 292).

W systemie polskiego prawa cywilnego ustawodawca przewidział instytucję abstrakcyjnej kontroli wzorców umownych, realizowanej w drodze postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyroki: z dnia 29 września 2005r. sygn. akt: VI Aca 381/05; z dnia 16 listopada 2005r., sygn. akt: VI Aca 473/05) „*celem postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone jest tzw. abstrakcyjna kontrola wzorców, dokonana w oderwaniu od konkretnej umowy, zaś wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ kodeksu postępowania cywilnego, od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich.(...)*”. Artykuł 479⁴⁵ kodeksu postępowania cywilnego decyduje o rozszerzonej skuteczności wyroku w sprawie o uznanie postanowień umownych za niedozwolone. Wyrok prawomocny dotyczący uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w [art. 479 45 § 2 k.p.c.](#)⁴

Również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. sygn. akt: III SZP 3-06, wskazał, że „*stosowanie postanowień wzorców umowy o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o art. 479⁴⁵ §2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów*”. Dlatego dokonując oceny zgodności treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych z obowiązującym prawem należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w doktrynie i orzecznictwie. Konsekwencją jest więc uznanie za niedozwolone takich postanowień umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść została ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest niezbędna literalna, dosłowna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywaną.

Zatem, dla stwierdzenia stosowania praktyki polegającej na bezprawnym naruszeniu zbiorowych interesów konsumentów poprzez stosowanie postanowień wzorców umów, które

4 Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. III CZP 80/08

zostały wpisane do Rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone, konieczne jest wykazanie, że stosowane przez przedsiębiorcę w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umownego są tożsame (mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru) z treścią wpisanego do Rejestru postanowienia wzorca umowy uznanego za niedozwolony na mocy stosownego orzeczenia SOKiK.

1.

Prezes UOKiK zakwestionował postanowienie pkt 16 *Umowy o limit pożyczkowy nr...* o treści: „*CAPITAL SERVICE* zastrzega sobie prawo do dokonywania zmian w *CENNIKU* w okresie obowiązywania *UMOWY*, przy wystąpieniu przynajmniej jednej z wymienionych przyczyn: istotna zmiana stawek w cennikach większości firm konkurencyjnych, zmiana przepisów prawa, w szczególności przepisów podatkowych i rachunkowych dotyczących działalności *CAPITAL SERVICE*, zmiana poziomu inflacji bądź innych warunków makroekonomicznych, zmiana zakresu lub formy świadczonych usług”.

W ocenie Prezesa UOKiK, kwestionowane postanowienie mieści się w hipotezie klauzuli zamieszczonej w Rejestrze pod nr 3181 o następującym brzmieniu: „Bank zastrzega sobie prawo do zmiany cennika w okresie obowiązywania umowy kredytu, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z poniższych przyczyn:

- 1) zmiana parametrów rynkowych, środowiska konkurencji, przepisów prawa, w szczególności przepisów podatkowych i rachunkowych, stosowanych w sektorze bankowym,
- 2) zmiana poziomu inflacji bądź innych warunków makroekonomicznych,
- 3) zmiana zakresu lub formy świadczonych usług.”

Stwierdzić należy, że zarówno postanowienie stosowane przez Spółkę, jak i postanowienie wpisane do Rejestru, uprawniają przedsiębiorcę do dokonania zmiany cennika w okresie obowiązywania umowy w przypadku wystąpienia przesłanek, które określone są bardzo szeroko i nieprecyzyjnie, co daje przedsiębiorcy możliwość arbitralnej zmiany cennika. Z uzasadnienia wyroku z dnia 14 grudnia 2010 r. (XVII AmC 426/09) wynika, że przywoływane postanowienie zostało uznane za niedozwolone ponieważ uprawniało kredytodawcę do arbitralnej zmiany cennika w okresie obowiązywania umowy kredytu w oparciu o przesłanki określone w sposób tak szeroki, że umożliwiające zmianę opłat i prowizji w dowolnie wybranym momencie. W przedmiotowej sprawie Przedsiębiorca w analogiczny sposób zastrzegł sobie możliwość zmiany wysokości opłat. Zasady zmiany nie są dokładnie określone, nie wiadomo jak zmiana danego parametru wpłynie na wysokość opłat. Konsument jest narażony na nieprzewidywalne zmiany wysokości lub wprowadzenie nowych opłat bez możliwości zweryfikowania ich zasadności w oparciu o jakiegokolwiek obiektywne kryteria. Przedsiębiorca ma prawo do zmiany opłat i prowizji zawartych w cenniku w dowolnie wybranym przez niego momencie, gdyż przesłanki zmiany zostały określone tak szeroko, że w każdej chwili pożyczkodawca może uznać, że jedna z nich została spełniona. W postanowieniu użyte są pojęcia nieostre, dające Przedsiębiorcy możliwość ich dowolnej interpretacji np. istotna zmiana, inne warunki.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że powyżej wskazane postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę we wzorcu umowy jest tożsame z klauzulą 3181 wpisaną do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych, co w konsekwencji prowadzi do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...).

Z dniem 22 marca 2013 r. Spółka zmieniła treść postanowienia wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...*, która uzyskała następujące brzmienie „*CAPITAL SERVICE* zastrzega sobie prawo zmiany *CENNIKA* w okresie obowiązywania *UMOWY* w przypadku

wzrostu rzeczywistych kosztów składających się na daną pozycję w CENNIKU, tj. w przypadku zmiany lub wprowadzenia nowych przepisów prawa lub wzrostu faktycznych kosztów poniesionych przez CAPITAL SERVICE w związku ze świadczeniem usług na podstawie UMOWY lub wzrostu pracochłonności danej usługi proporcjonalnie do wzrostu tych kosztów. Zmiana CENNIKA nastąpi proporcjonalnie do wzrostu kosztów, jednak nie więcej niż o 100%.”

Pomimo zmiany treści postanowienia Prezes UOKiK stwierdził, że nie doszło do zaniechania stosowania praktyki przez Przedsiębiorcę. Zmienione postanowienie w dalszym ciągu w sposób zbyt ogólny określa przesłanki zmiany cennika oraz nie wskazuje konkretnie w jaki sposób wystąpienie danej okoliczności wpłynie na zmianę pozycji w cenniku. Postanowienie przewiduje jedynie „proporcjonalność” wzrostu kosztów do wystąpienia danej okoliczności tj. zmiany przepisów prawa, zwiększenia pracochłonności usługi czy wzrostu kosztów poniesionych przez Spółkę, w dalszym ciągu katalog przyczyn umożliwiających zmianę cennika jest określony szeroko i nieprecyzyjnie, przez co pozwala Spółce na podwyższenie cen danej usługi właściwie bez ograniczeń.

2.

Prezes UOKiK zakwestionował postanowienie zawarte we wzorcu umownym: *Umowie o limit pożyczkowy nr ...* (pkt 16) o treści:

*„Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść **koszty windykacyjne** mające na celu odzyskanie należności wynikających z niniejszej umowy w przypadku opóźnień i braku spłaty w terminie według tabeli kosztów windykacyjnych, tj. 5 zł jednorazowy monitoring telefoniczny; 20 zł upomnienie; 40 zł pierwsze wezwanie do zapłaty; 60 zł drugie wezwanie do zapłaty; 80 zł ostateczne wezwanie do zapłaty; 100 zł rozwiązanie umowy; 150 zł wezwanie przedprocesowe; 300 zł koszty windykacji w przypadku konieczności osobistego kontaktu pracownika bądź współpracownika Capital Service”.*

W ocenie Prezesa UOKiK, kwestionowane postanowienie mieści się w hipotezie klauzuli zamieszczonej w Rejestrze pod numerem **1796** o następującym brzmieniu „W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3. wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN”.

Stwierdzić należy, że zakwestionowane postanowienie stosowane przez Spółkę oraz postanowienie wpisane do Rejestru w sposób zbyt ogólny określają procedury oraz warunki, jakimi kieruje się Przedsiębiorca w celu dochodzenia swoich należności od konsumenta. W zakwestionowanym postanowieniu brak jest określenia procedur, jakimi przedsiębiorca kieruje się przy podejmowaniu czynności związanych z dochodzeniem należności, co w konsekwencji może prowadzić do dowolności jego działania w zakresie zasad, terminów czy częstotliwości korzystania z tych środków i w związku z tym prowadzić do znacznego zwiększenia zadłużenia konsumenta. Jednocześnie, na podstawie przedmiotowego postanowienia przedsiębiorca może wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu podejmować czynności windykacyjne i w związku z tym pobierać opłaty związane z dochodzeniem zaległych rat, co w szczególności, gdyby opłaty te miały nie odzwierciedlać nakładów rzeczywiście poniesionych przez przedsiębiorcę, będzie bezpodstawnie obciążać konsumenta. Postanowienie nie wyłącza także możliwości równoległego podejmowania

innych działań związanych z windykacją należności, za co przedsiębiorca również pobiera stosowne opłaty. Należy zgodzić się z uzasadnieniem Sądu Okręgowego wskazanym w wyroku z dnia 6 sierpnia 2009 r. (sygn akt AmC 624/09), w którym stwierdził, że „treść zakwestionowanego wzorca umowy może wpływać u konsumenta na błędne przekonanie co do praw i obowiązków wynikających z zawartej umowy. W szczególności na podstawie wzorca konsument nie jest w stanie ustalić jakie, w przypadku opóźnień w zapłacie, pozwany podejmie środki, z jaką częstotliwością i w jakiej kolejności, a w konsekwencji nie ma pełnej wiedzy o rodzaju i wysokości opłat, które obowiązany będzie uiścić na wypadek opóźnienia”.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że powyżej wskazane postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę we wzorcach umownych jest tożsame z klauzulą 1796 wpisaną do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych, co w konsekwencji prowadzi do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...).

Z dniem 22 marca 2013 r. Spółka dokonała zmian w postanowieniu dotyczącym kosztów windykacyjnych i zasad ich ponoszenia przez klienta we wzorcu *Umowy o limit pożyczkowy nr...* Postanowienie to otrzymało następujące brzmienie: „*Nieuregulowanie Minimalnej kwoty spłaty skutkuje podjęciem przez Capital Service czynności windykacyjnych zgodnie z harmonogramem, o którym mowa w zdaniu kolejnym oraz-w dalszej kolejności-wypowiedzeniem Umowy, zgodnie z treścią pkt 19. Harmonogram: Dzień opóźnienia, Rodzaj działania windykacyjnego, Koszt, Realizujący: 1-10, 4x Kontakt telefoniczny, 20 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 3x SMS, 12 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta; 11-20 , 4x Kontakt telefoniczny, 20 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 2x SMS, 8 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, drugie wezwanie do zapłaty, 49 zł, Przesyłka; 21-30, , 3x Kontakt telefoniczny, 15 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, SMS, 4 zł, System, 2x Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 100 zł (każdy po 50 zł), Doradca Klienta, ostateczne wezwanie do zapłaty, 49 zł, Przesyłka; 31-40, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 5x SMS, 20 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta; 40-60, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 100 zł, Pracownik Centrali; 41-50, 4x Kontakt telefoniczny, 20 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 3x SMS, 12 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, Wezwanie do zapłaty, zakończenie windykacji polubownej, 49 zł, Przesyłka; 51-60, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klient, 3x SMS, 12 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, Wezwanie przedprocesowe, 49 zł, Przesyłka; 61-70, 3x Kontakt telefoniczny, 15 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 6x SMS, 24 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta; 71-80, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 4x SMS, 16 zł (każdy 4 zł), System, Kontakt osobisty w miejscu zamieszkania, 50 zł, Doradca Klienta, 81-90, 2x Kontakt telefoniczny, 10 zł (każdy 5 zł), Doradca Klienta, 4x SMS, 16 zł (każdy 4 zł), System; Bezskuteczność danej czynności uprawnia Capital Service do podjęcia kolejnej, zgodnie ze wskazanym harmonogramem. Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść koszty wyżej wymienionych opłat za czynności windykacyjne w przypadku braku spłaty Zadłużenia w wyznaczonym terminie. Koszty opłat za czynności windykacyjne naliczane są jako rekompensata kosztów poniesionych przez Capital Service w związku z brakiem spłaty lub nieterminową spłata zadłużenia”.*

Pomimo zmiany treści postanowienia Prezes UOKiK stwierdził, że nie doszło do zaniechania stosowania praktyki przez Przedsiębiorcę. Zmienione postanowienie w dalszym ciągu umożliwia Przedsiębiorcy wielokrotne wykonywanie czynności

windykacyjnych. Przedsiębiorca może bowiem nadal w krótkich odstępach czasu podejmować czynności windykacyjne i w związku z tym pobierać opłaty związane z dochodzeniem zaległych rat, nie czekając na reakcję konsumenta. Przedsiębiorca może np. jednego dnia wysłać pisemne wezwanie do konsumenta, a następnego skontaktować się z nim osobiście w miejscu zamieszkania, nie czekając na ewentualną pozytywną reakcję konsumenta na uprzednio wysłane wezwanie, co rzecz jasna będzie generować koszty windykacyjne po stronie konsumenta.

Ad IV sentencji decyzji

Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca stosuje praktykę, która stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 powołanej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Wskazać należy, że konsument wraz z zawarciem umowy na podstawie wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* zobowiązany jest podpisać *Umowę o prowadzenie rachunku technicznego nr...* Jeśli konsument zawiera następną umowę o limit pożyczkowy, to nie musi zawierać kolejnej umowy rachunku. Opłata za otwarcie rachunku wynosi 49 zł. W ramach umowy o prowadzenie rachunku technicznego Przedsiębiorca zobowiązuje się do: a) prowadzenia kartoteki konsumenta w wewnętrznym systemie informatycznym, b) otwarcia i prowadzenia na rzecz konsumenta rachunku technicznego i powiązania go z rachunkiem bankowym nr... (§ 2 wzorca *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...*). Zgodnie z § 3 wzorca *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...* „rachunek techniczny [...] przeznaczony jest do obsługi zadłużenia oraz prowadzenia rozliczeń pieniężnych dla każdego z produktów udostępnianych usługobiorcy w ramach odrębnych umów”.

Artykuł 3 ust. 1 ustawy o nieuczciwej konkurencji stanowi, że „Czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta” Uznanie określonego zachowania za czyn nieuczciwej konkurencji wymaga łącznego spełnienia przesłanek wskazanych w przepisie art. 3 ust. 1 w.w. ustawy: 1) działania podjętego w związku z działalnością gospodarczą (co wynika z art. 1 ustawy), które wykazuje 2) sprzeczność z prawem lub dobrymi obyczajami oraz w konsekwencji którego doszło do 3) zagrożenia lub naruszenia interesu innego przedsiębiorcy lub klienta. Czyn nieuczciwej konkurencji - jak słusznie podkreśla się w doktrynie - to zarówno działanie, jak i zaniechanie przedsiębiorcy⁵

Stwierdzić należy, że czynności jakie Przedsiębiorca wykonuje w ramach prowadzenia rachunku są czynnościami normalnie wykonywanymi w trakcie rozliczania umów pożyczek. Czynności te można z pewnością zakwalifikować jako działania podejmowane w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Przedsiębiorca w celu prawidłowego prowadzenia czynności gospodarczej musi ewidencjonować pożyczkobiorców oraz wpłaty przez nich dokonywane, są to więc jego koszty prowadzenia działalności. Przedsiębiorca powinien zapewnić sobie środki na dokonywanie tych czynności w ramach już pobieranych opłat, w istocie bowiem prowadzenie rachunku technicznego nie jest dodatkowym świadczeniem na rzecz konsumenta, za które Przedsiębiorca mógłby pobierać dodatkowe wynagrodzenie. Natomiast w opisanej sytuacji świadczeniu konsumenta, polegającym na uiszczeniu opłaty za otwarcie rachunku technicznego, nie odpowiada osobne świadczenie ze strony Spółki. Takie działanie Przedsiębiorcy narusza dobre obyczaje, przez które rozumie się szczególną umiejętność, staranność zawodową, uczciwość działania oraz dobrą wiarę⁶. Ponadto takie działanie Przedsiębiorcy narusza ekonomiczny interes

⁵ Komentarz do art.3 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, M. Zdyb, Lex 2011

⁶ ibidem

jego klienta, bowiem klient zobowiązany jest do uiszczenia opłaty za otwarcie rachunku technicznego, a więc ponosi konkretny, wymierny wydatek, natomiast nie otrzymuje od Przedsiębiorcy świadczenia wzajemnego. W przypadku tym dochodzi zatem do złamania zasady ekwiwalentności świadczeń stron umowy. Świadczeniu konsumenta polegającego na uiszczeniu opłaty za otwarcie rachunku technicznego nie odpowiada bowiem żadne osobne świadczenie ze strony Przedsiębiorcy. Przedsiębiorca wyjaśnił, że wykorzystanie przez niego rachunku technicznego pozwala na zachowanie porządku i zindywidualizowanie wypłat i spłat pożyczek poszczególnych klientów. Jest to zatem wymierna korzyść jedynie dla Przedsiębiorcy, a nie dla konsumenta.

Jednocześnie argumentacja przedstawiona przez Przedsiębiorcę w toku postępowania administracyjnego nie jest jednoznaczna. W ocenie Prezesa UOKiK opłata za otwarcie rachunku technicznego nie może być traktowana jako konieczna do uzyskania kredytu lub uzyskania go w oferowanych warunkach. Jest to jedynie opłata ułatwiająca Przedsiębiorcy ewidencjonowanie spłat i wypłat pożyczek udzielanych konsumentów, nie jest jednak konieczna do uzyskania kredytu. Zatem uznanie przedmiotowej opłaty za opłatę dodatkową, o której mowa w przywołanej przez Przedsiębiorcę preambule dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów konsumenckich, budzi uzasadnione wątpliwości.

W tym miejscu Prezes UOKiK, odnosząc się do argumentów Przedsiębiorcy wskazanych w toku postępowania administracyjnego, wskazuje, iż opłata za otwarcie rachunku technicznego nie powinna być pobierana, o ile konsument nie otrzymuje w zamian wymiernej korzyści. Jednocześnie w przypadku pobierania tej opłaty i określenia jej przez Przedsiębiorcę mianem opłaty dodatkowej, powinna ona zostać ujęta w całkowitym koszcie kredytu, co będzie miało wpływ na prawidłowe wyliczenie RRSO (szerzej o tej kwestii w uzasadnieniu pkt II.1. niniejszej decyzji).

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, opisanie działania Przedsiębiorcy jest działaniem niezgodnym z dobrymi obyczajami i zagrażającym interesom klienta, a tym samym stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a w konsekwencji prowadzi do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...).

Ad V sentencji decyzji

Prezes UOKiK uznał, że Spółka dopuściła się działań bezprawnych, poprzez brak zamieszczenia w stosowanych wzorcach umownych informacji wymaganych przez przepisy ustawy o kredycie konsumenckim:

1.

W toku postępowania Prezes UOKiK dokonał analizy wzorca umowy *Umowa o pożyczkę gotówkową nr ...* (stosowanego do 17 grudnia 2011 r.), pod kątem umieszczenia we wzorcu wszelkich informacji, wymaganych przepisami uprzednio obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim (ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001 r. nr 100, poz. 1081)). Analiza wskazanego wzorca umowy wykazała, że we wzorcu brak jest informacji dotyczących zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej w Capital Service. Artykuł 4 ust. 1 uprzednio obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, iż „Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta na piśmie, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Kredytodawca jest obowiązany niezwłocznie doręczyć konsumentowi egzemplarz umowy”. Natomiast art. 4 ust. 2 pkt 3 uprzednio obowiązującej ustawy o kredycie konsumenckim, stanowi że „Umowa powinna zawierać następujące dane: zasady i terminy spłaty kredytu”.

Przywołany art. 4 w.w ustawy wskazuje zatem jakie obligatoryjne elementy powinny znajdować się

w umowie o kredyt konsumencki. Przedmiotowa umowa powinna zawierać zasady i terminy spłaty kredytu. Pomimo stwierdzeń Przedsiębiorcy, że z konstrukcji umowy wynika konieczność jednorazowej spłaty kredytu oraz że zawiera ona zdanie, że „pożyczka zgodnie z umową zostanie spłacona do dnia...”, z treści umowy można wywieść możliwość spłaty pożyczki w częściach-ratach. Można tu chociażby przywołać postanowienie pkt 6 wzorca umowy o pożyczkę gotówkową (stosowanego do 17 grudnia 2011 r.), że „zaliczanie spłat dokonywanych przez pożyczkobiorcę na poczet spłaty zadłużenia odbywa się w następującej kolejności: kapitał, opłata administracyjna, odsetki, koszty windykacyjne”. Z treści umowy wynika zatem możliwość dokonania spłaty w częściach (mowa jest o spłatach). Ponadto sama umowa przewiduje możliwość spłaty zadłużenia przed terminem, natomiast nie określa ona szczegółowych zasad i terminów rozliczenia się Przedsiębiorcy z pożyczkobiorcą.

Nie zamieszczenie informacji dotyczącej zasad i terminów spłaty kredytu konsumenckiego (w tym przypadku pożyczki), pomimo istnienia ustawowego obowiązku udzielenia konsumentowi takich informacji, stanowi naruszenie wzmiankowanego artykułu ustawy. Stwierdzić zatem należy, że wskazane działanie Przedsiębiorcy nosi znamiona bezprawności i jako takie stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...).

2.

W toku postępowania Prezes UOKiK dokonał analizy wzorca umowy *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.) pod kątem umieszczenia we wzorcu wszelkich informacji, wymaganych przepisami ustawy o kredycie konsumenckim. Analiza wzorca umowy wykazała, że we wzorcu brak jest informacji dotyczących zasad i terminów spłat pożyczki zaciągniętej w Capital Service. Artykuł art. 30 ust. 1 pkt. 8 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi, iż „Umowa o kredyt konsumencki, z zastrzeżeniem art. 31-33, powinna określać: zasady i terminy spłaty kredytu, w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1”. Artykuł 37 ust. 1 wskazanej ustawy stanowi, że „W przypadku umowy o kredyt konsumencki zawartej na czas określony, przez cały czas jej obowiązywania, konsument ma prawo do otrzymania, na wniosek, w każdym czasie bezpłatnie harmonogramu spłaty”. Przywołany art. 30 w.w. ustawy wskazuje zatem jakie obligatoryjne elementy powinny znajdować się w umowie o kredyt konsumencki. Przedmiotowa umowa powinna zawierać zasady i terminy spłaty kredytu w szczególności kolejności zaliczania rat kredytu konsumenckiego na poczet należności kredytodawcy, w tym informację o prawie, o którym mowa w art. 37 ust. 1 ustawy (otrzymywanie harmonogramu spłat w każdym czasie na wniosek). Pomimo stwierdzeń Przedsiębiorcy, że z konstrukcji umowy wynika konieczność jednorazowej spłaty kredytu oraz że zawiera ona zdanie, że „pożyczka zgodnie z umową zostanie spłacona do dnia...”, z treści umowy można wyczytać możliwość spłaty pożyczki w częściach-ratach. Można tu chociażby przywołać postanowienie pkt 6 wzorca umowy o pożyczkę gotówkową (stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.), że „zaliczanie spłat dokonywanych przez pożyczkobiorcę na poczet spłaty zadłużenia odbywa się w następującej kolejności: kapitał, opłata administracyjna, odsetki, koszty windykacyjne”. Z treści umowy wynika zatem możliwość dokonania spłaty w częściach (mowa jest o spłatach). Ponadto sama umowa przewiduje możliwość spłaty zadłużenia przed terminem, natomiast nie określa ona szczegółowych zasad i terminów rozliczenia się Przedsiębiorcy z pożyczkobiorcą. Nie informuje także konsumenta, że w każdym czasie, w przypadku spłaty części zadłużenia, będzie miał możliwość otrzymania bezpłatnego harmonogramu spłaty pozostałości zadłużenia.

Nie zamieszczenie informacji dotyczącej zasad i terminów spłaty kredytu konsumenckiego (w tym przypadku pożyczki), pomimo istnienia ustawowego obowiązku udzielenia konsumentowi takich

informacji, stanowi naruszenie wzmiankowanego artykułu ustawy o kredycie konsumenckim. Stwierdzić zatem należy, że wskazane działanie Przedsiębiorcy nosi znamiona bezprawności i jako takie stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...).

Prezes UOKiK uznał, iż Przedsiębiorca zaprzestał stosowania wzorców umownych: *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej do 17 grudnia 2011 r.) z dniem 18 grudnia 2011 r. oraz *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.) z dniem 6 lutego 2012 r. Wskazane wzorce umowne zostały wycofane przez Przedsiębiorcę z obrotu gospodarczego.

Ad VI sentencji decyzji

1.

Prezes UOKiK ustalił, iż Przedsiębiorca stosował nieuczciwą praktykę rynkową w taki sposób, że w stosowanym przez siebie wzorcu *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanym od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.) błędnie posługiwał się pojęciem „całkowitego kosztu kredytu”, w wyniku uwzględnienia w tym koszcie kaucji windykacyjnej, która jako koszt pożyczki powinna być uwzględniona w kwocie odzwierciedlającej „całkowity koszt pożyczki”.

Odwołując się do przepisu art. 4 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu (...) wskazać jedynie należy, stosowana przez przedsiębiorcę praktyka rynkowa jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu. Określenie „przeciętnego konsumenta”, które było stosowane w postępowaniu administracyjnym oraz w niniejszej decyzji, zostało rozwinięte w Ad II niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna określać m.in. „całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta” ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia.

W świetle art. 5 pkt. 8 w.w ustawy „całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta” to suma „całkowitego kosztu kredytu” i „całkowitej kwoty kredytu”. Stwierdzić należy, że w zawieranych przez siebie umowach Przedsiębiorca posługiwał się pojęciem „całkowitego kosztu pożyczki” w sposób odbiegający od definicji ustawowej. Zgodnie bowiem z art. 5 pkt. 6 ustawy o kredycie konsumenckim pod pojęciem „całkowity koszt kredytu” należy rozumieć wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności:

- a) odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz
- b) koszty usług dodatkowych w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta.

W świetle tej definicji kwota określająca „całkowity koszt kredytu” powinna zawierać w sobie również kwotę „kaucji windykacyjnej”. Natomiast, w zawartych przez siebie umowach pożyczki, Przedsiębiorca posługuje się pojęciem „całkowitego kosztu pożyczki” (kredytu) w odniesieniu do kwoty nie uwzględniającej „kaucji windykacyjnej”.

Wskazać należy, że art. 30 ust. 1 pkt. 7 ustawy o kredycie konsumenckim zobowiązuje pożyczkodawcę do podania wszystkich założeń przyjętych do obliczenia całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta. We wzorcu *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* ograniczono się do stwierdzenia, że „Wysokość kaucji windykacyjnej uzależniona jest od wysokości pożyczki i przedstawia się według wzoru.

Pożyczka: Kaucja: Do wypłaty... .. ”

Z powyższego nie wynika jednak żadna zależność. Należy zatem przyjąć, iż w *Umowie o pożyczkę gotówkową nr...* w żaden sposób nie podano jakie założenia zostały przyjęte do wyliczenia kwoty tzw. kaucji windykacyjnej (a tym samym do wyliczenia całkowitej kwoty do zapłaty przez konsumenta). Jednocześnie Przedsiębiorca wskazał, iż kaucja windykacyjna wyliczana jest bez żadnego wzoru, a wyliczenie dokonywane jest w oparciu o dwa elementy: skłonności Przedsiębiorcy do ryzyka oraz oceny ryzyka.

Dodatkowym elementem wprowadzającym w błąd jest sama nazwa kwestionowanej opłaty, która została określona mianem „kaucji windykacyjnej” co sugeruje, iż kwota ta pobierana jest na wypadek potrzeby windykacji należności, która to windykacja nie zawsze jest konieczna w przypadku terminowej spłaty pożyczki. Z samego wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (pkt 1) wynika bowiem, że kaucja windykacyjna pobierana jest na zabezpieczenie spłaty zadłużenia. Jednocześnie, niezależnie od kaucji windykacyjnej, w przypadku konieczności odzyskiwania należności, klient obciążany jest dodatkowo kosztami windykacyjnymi, o których mowa w pkt. 11 przedmiotowej umowy. Okoliczności te mylnie sugerują, iż kaucja windykacyjna co do zasady podlega zwrotowi. Zgodnie bowiem z pkt. 1 wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* kaucja „zostanie rozliczona w dniu spłaty pożyczki”. W sytuacji gdy kwota kaucji stanowi część składową samej kwoty pożyczki, w świetle tak skonstruowanej umowy, Przedsiębiorca w każdym przypadku może wymagać od klientów spłaty kwoty faktycznie udzielonej pożyczki, powiększonej o tzw. kaucję windykacyjną, która de facto stanowi dodatkowy, ukryty koszt pożyczki.

Z tego względu Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca stosuje nieuczciwą praktykę rynkową, polegającą na wprowadzaniu konsumentów w błąd poprzez posługiwanie się przez niego pojęciem „całkowitego kosztu kredytu”, który to koszt nie zawiera w sobie kaucji windykacyjnej, która jako koszt pożyczki powinna być uwzględniona w kwocie odzwierciedlającej „całkowity koszt pożyczki”. Takie działanie Przedsiębiorcy prowadzi lub może prowadzić do podjęcia przez konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął, w postaci zawarcia umowy o kredyt konsumencki

2.

W toku postępowania administracyjnego Prezes UOKiK dokonał analizy umów zawartych przez przedsiębiorcę z konsumentami. W wyniku analizy przesłanych umów zawartych w oparciu o wzór umowny *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.) - Prezes UOKiK ustalił, że Przedsiębiorca w sposób błędny, sprzeczny z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, określa wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO), co stanowi nieuczciwą praktykę rynkową, określoną w art. 4 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 5 ust 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu (...). Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy o kredycie konsumenckim umowa o kredyt konsumencki powinna również określać m. in. „rzeczywistą roczną stopę oprocentowania”. W świetle art. 5 pkt 12 ustawy o kredycie konsumenckim rzeczywista roczna stopa oprocentowania to całkowity koszt kredytu ponoszony przez konsumenta, wyrażony jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu w stosunku rocznym. Wzór obliczania rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania znajduje się w załączniku nr 4 do ustawy o kredycie konsumenckim. Analiza przykładowych umów o pożyczkę gotówkową zawartych pomiędzy konsumentami, a Przedsiębiorcą wykazała, że poprzez podawanie wysokości RRSO z naruszeniem przepisów ustawy o kredycie konsumenckim tj. zaniżanie wartości podawanych w umowach o pożyczkę gotówkową jako RRSO, Przedsiębiorca dopuścił się stosowania nieuczciwych praktyk rynkowych.

I tak w *Umowie o pożyczkę gotówkową Nr nr 9/346/01/12/73 z dnia 31 stycznia 2012 r.* (dowód: karta nr 130) przy pożyczce udzielonej na następujących warunkach:

- pożyczka w wysokości: 1900,00 zł
- kwota oprocentowania: 15,00 zł
- kwota odsetek w stosunku dziennym: 0,50 zł
- roczna stopa procentowa: 9,47%
- opłata administracyjna: 98,50 zł
- całkowity koszt pożyczki: 113,50 zł
- całość zadłużenia wynikającego z umowy: 2013,50 zł
- termin spłaty do 01 marca 2012r.

Wysokość RRSO błędnie określono na 71,70% zamiast 2948,67%

W Umowie o pożyczkę gotówkową Nr nr 5/188/01/12/3107 z dnia 27 stycznia 2012 r. (dowód karta nr 131) przy pożyczce udzielonej na następujących warunkach:

- pożyczka w wysokości: 2400,00 zł
- kwota oprocentowania: 40,00 zł
- kwota odsetek w stosunku dziennym: 1,33 zł
- roczna stopa procentowa: 20,00%
- opłata administracyjna: 128,00 zł
- całkowity koszt pożyczki: 138,00 zł
- całość zadłużenia wynikającego z umowy: 2568,00 zł
- termin spłaty do 26 lutego 2012r.

Wysokość RRSO błędnie określono na 84 % zamiast 916,77%

W Umowie o pożyczkę gotówkową Nr nr 6/164/01/12/506 z dnia 20 stycznia 2012 r. (dowód: karta nr 133) przy pożyczce udzielonej na następujących warunkach:

- pożyczka w wysokości: 2500,00 zł
- kwota oprocentowania: 35,00 zł
- kwota odsetek w stosunku dziennym: 1,17 zł
- roczna stopa procentowa: 16,80%
- opłata administracyjna: 130,00 zł
- całkowity koszt pożyczki: 165,00 zł
- całość zadłużenia wynikającego z umowy: 2665,00 zł
- termin spłaty do 19 lutego 2012r.

Wysokość RRSO błędnie określono na 79,20 % zamiast 3112,64%

W Umowie o pożyczkę gotówkową Nr nr 9/104/01/12/24 z dnia 11 stycznia 2012 r. (dowód karta nr 134) przy pożyczce udzielonej na następujących warunkach:

- pożyczka w wysokości: 1550,00 zł
- kwota oprocentowania: 17,50 zł
- kwota odsetek w stosunku dziennym: 0,58 zł
- roczna stopa procentowa: 13,55 %
- opłata administracyjna: 81,50 zł
- całkowity koszt pożyczki: 99,00 zł
- całość zadłużenia wynikającego z umowy: 1649,00 zł
- termin spłaty do 10 lutego 2012r.

Wysokość RRSO błędnie określono na 76,70 % zamiast 1373,99%

Przedstawiona analiza warunków spłaty przez konsumenta pożyczki gotówkowej otrzymanej na podstawie zawartej z Przedsiębiorca umowy w oparciu o wzór *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* wykazuje, iż Przedsiębiorca w znaczny sposób zaniża wartość RRSO, przez co wprowadza konsumenta w błąd i powoduje lub może powodować podjęcie przez konsumenta decyzji

dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Niska wartość RRSO wskazana w zawartej umowie o pożyczkę gotówkową może wywołać u konsumenta wrażenie, iż jej zawarcie na zasadach zaproponowanych przez Przedsiębiorcę jest wyjątkowo korzystne. Z tego względu działania Przedsiębiorcy należy zakwalifikować jako stosowanie nieuczciwej praktyki rynkowej, co w konsekwencji prowadzi do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...)

Prezes UOKiK uznał, iż Przedsiębiorca zaprzestał stosowania wzorca umownego *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.) z dniem 6 lutego 2012 r. Wskazany wzorzec umowny został wycofany przez Przedsiębiorcę z obrotu gospodarczego.

Ad VII sentencji decyzji

1.

Prezes UOKiK zakwestionował postanowienia zawarte we wzorcach umownych: *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...*(stosowanej do 17 grudnia 2011 r. - pkt 11), *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...*(stosowanej od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.- pkt 11), *Umowie o limit pożyczkowy nr ...* (pkt 16) oraz *Umowie o prowadzenie rachunku technicznego nr ...*(pkt. 9) o treści:

„Pożyczkobiorca zobowiązuje się ponieść **koszty windykacyjne** mające na celu odzyskanie należności wynikających z niniejszej umowy w przypadku opóźnień i braku spłaty w terminie według tabeli kosztów windykacyjnych, tj. 5 zł jednorazowy monitoring telefoniczny; 20 zł upomnienie; 40 zł pierwsze wezwanie do zapłaty; 60 zł drugie wezwanie do zapłaty; 80 zł ostateczne wezwanie do zapłaty; 100 zł rozwiązanie umowy; 150 zł wezwanie przedprocesowe; 300 zł koszty windykacji w przypadku konieczności osobistego kontaktu pracownika bądź współpracownika Capital Service”.

W ocenie Prezesa UOKiK, kwestionowane postanowienie mieści się w hipotezie klauzuli zamieszczonej w Rejestrze pod numerem **1796** o następującym brzmieniu „W przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z niniejszej umowy Kredytobiorca poniesie koszty związane z monitorowaniem Kredytobiorcy: 1) telefoniczne upomnienie Kredytobiorcy związane z nieterminową spłatą kredytu - 13 PLN; 2) korespondencja kierowana do Kredytobiorcy związana z nieterminową spłatą kredytu (zawiadomienie, upomnienie, prośba o dopłatę, wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego), za każde pismo. Opłata za korespondencję kierowaną do poręczycieli Bank obciąża dodatkowo Kredytobiorców według tych samych stawek - 15 PLN; 3. wyjazd interwencyjny do Kredytobiorcy - 50 PLN”.

Stwierdzić należy, że zakwestionowane postanowienie stosowane przez Spółkę oraz postanowienie wpisane do Rejestru w sposób zbyt ogólny określają procedury oraz warunki, jakimi kieruje się Przedsiębiorca w celu dochodzenia swoich należności od konsumenta. W zakwestionowanym postanowieniu brak jest określenia procedur, jakimi przedsiębiorca kieruje się przy podejmowaniu czynności związanych z dochodzeniem należności, co w konsekwencji może prowadzić do dowolności jego działania w zakresie zasad, terminów czy częstotliwości korzystania z tych środków i w związku z tym prowadzić do znacznego zwiększenia zadłużenia konsumenta. Jednocześnie, na podstawie przedmiotowego postanowienia przedsiębiorca może wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu podejmować czynności windykacyjne i w związku z tym pobierać opłaty związane z dochodzeniem zaległych rat, co w szczególności, gdyby opłaty te miały nie odzwierciedlać nakładów rzeczywiście poniesionych przez przedsiębiorcę, będzie bezpodstawnie obciążać konsumenta. Postanowienie nie wyłącza także możliwości równoległego podejmowania

innych działań związanych z windykacją należności, za co przedsiębiorca również pobiera stosowne opłaty. Należy zgodzić się z uzasadnieniem Sądu Okręgowego wskazanym w wyroku z dnia 6 sierpnia 2009 r. (sygn akt AmC 624/09), w którym stwierdził, że „treść zakwestionowanego wzorca umowy może wpływać u konsumenta na błędne przekonanie co do praw i obowiązków wynikających z zawartej umowy. W szczególności na podstawie wzorca konsument nie jest w stanie ustalić jakie, w przypadku opóźnień w zapłacie, pozwany podejmie środki, z jaką częstotliwością i w jakiej kolejności, a w konsekwencji nie ma pełnej wiedzy o rodzaju i wysokości opłat, które obowiązany będzie uiścić na wypadek opóźnienia”.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że powyżej wskazane postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę we wzorcach umownych jest tożsame z klauzulą 1796 wpisaną do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych, co w konsekwencji prowadzi do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...).

Prezes UOKiK uznał, iż Przedsiębiorca zaprzestał stosowania wzorców umownych: *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej do 17 grudnia 2011r) z dniem 18 grudnia 2011 r. oraz *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej od 18 grudnia 2011r. do 5 lutego 2012 r.) z dniem 6 lutego 2012 r. Praktyka wskazana w pkt VII.1.a sentencji decyzji została zaniechana z dniem 24 października 2011 r., natomiast praktyka wskazana w pkt VII.1.b. sentencji decyzji została zaniechana z dniem 6 lutego 2012 r. Natomiast jeśli chodzi o wzorzec *Umowy o prowadzenie rachunku technicznego nr...* to postanowienie to zostało z niego usunięte.

2.

Prezes UOKiK zakwestionował postanowienie pkt 15 znajdujące się we wzorcu umownym *Umowie o pożyczkę gotówkową nr ...* (stosowanym do 17 grudnia 2011 r.):

„Korespondencja Capital Service skierowana do Pożyczkobiorcy, nieodebrana z powodu nie powiadomienia Pożyczkodawcy o zmianie adresu będzie uważana za skutecznie doręczoną”

W ocenie Prezesa UOKiK, kwestionowane postanowienie mieści się w hipotezie klauzuli zamieszczonej w Rejestrze pod numerem **1681** (a także 2206, 2141, 2334) o następującym brzmieniu: „Wszelka korespondencja wysłana przez Bank do Kredytobiorcy pocztą lub kurierem na ostatni podany przez niego adres do korespondencji (adres zameldowania, w przypadku, gdy Kredytobiorca nie podał adresu do korespondencji), będzie uważana za doręczoną.”

Stwierdzić należy, że zakwestionowane postanowienie stosowane przez Spółkę oraz postanowienie wpisane do Rejestru przyznają przedsiębiorcy prawo do dokonania wiążącej interpretacji umowy, poprzez założenie, że korespondencja wysłana pod ostatni podany przez konsumenta adres uważana jest za skutecznie doręczoną, a więc że konsument miał możliwość zapoznać się z jej treścią. Stosowanie do art. 61 § 1 kodeksu cywilnego oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, kiedy osoba ta miała możliwość zapoznania się z jego treścią. W razie pojawienia się wątpliwości, czy oświadczenie zostało złożone prawidłowo i wywołuje określone skutki prawne, podmiotem właściwym do rozstrzygnięcia jest sąd powszechny, a nie Przedsiębiorca. Stosowanie tzw. fikcji doręczenia jest dopuszczalne na gruncie procesowego prawa cywilnego, natomiast wprowadzenie takiego zapisu we wzorcu umownym w relacji przedsiębiorca-konsument uznać należy za niedopuszczalne. Przedsiębiorca zastrzega sobie w ten sposób prawo wiążącej oceny daty skutecznego doręczenia zawiadomień lub oświadczeń konsumentowi.

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że zakwestionowane postanowienie stosowane przez Przedsiębiorcę we wskazanym wzorcu umowy jest tożsame z klauzulą 1681 wpisaną do Rejestru niedozwolonych postanowień umownych, co w konsekwencji prowadzi do naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie (...).

Prezes UOKiK uznał, iż Przedsiębiorca zaprzestał stosowania wzorca umownego *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanej do 17 grudnia 2011r) z dniem 18 grudnia 2011 r. W dniu tym przedmiotowy wzorzec umowy został wycofany przez Przedsiębiorcę z obrotu gospodarczego.

Trzecia przesłanka uznania praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest spełniona, gdy dane działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów, jako zbiorowości, gdyż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów chroni interesy nieograniczonej z góry liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować, jest to zjawisko o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r., sygn. akt III SK 27/07, stwierdził co następuje : „Zdaniem SN, sformułowanie z art. 23a ust. 1 ustawy o okik „nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów” należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych interesów konsumentów, których interesy zostały naruszone, nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalne zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy do której skierowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

Z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu administracyjnym. W kontaktach z konsumentami w zakresie zawierania umów kredytu konsumentkiego Spółka posługuje i posługiwała się przygotowanymi przez siebie wzorcami, które wiążą strony umowy, określając wzajemne prawa i obowiązki stron umowy o kredyt konsumentki. Wzorce umów obowiązują zarówno osoby, które podpisały już umowy, jak i potencjalnych klientów Capital Service. Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem zbiorowych interesów konsumentów. Spełniona została zatem trzecia przesłanka warunkująca ocenę tej sprawy pod kątem art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania administracyjnego, w dniu 12 sierpnia 2013 r. Przedsiębiorca złożył wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej, o której mowa w art. 28 ustawy o ochronie (...). Prezes UOKiK nie uwzględnił wniosku Spółki i wydał decyzję na podstawie art. 26 oraz art. 27 ustawy o ochronie (...).

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie (...) „Jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania - że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań” Zatem do wydania decyzji zobowiązującej konieczne jest istnienie dwóch elementów: uprawdopodobnienie w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, że przedsiębiorca stosuje tę praktykę oraz zobowiązanie się przedsiębiorcy do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom. Jednocześnie podkreślić należy, że zaistnienie tych dwóch przesłanek nie obliguje

Prezesa UOKiK do wydania decyzji z art. 28 ustawy o ochronie (...), a jedynie stwarza mu możliwość wydania takiej decyzji. Pierwszą przesłanką jest uprawdopodobnienie stosowania praktyki, naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, przez Przedsiębiorcę. Przy czym „Uprawdopodobnienie to, zgodnie art. 243 k.p.c., do którego odsyła art. 84 Ustawy, wykazanie pewnych faktów bez konieczności zachowania szczególnych przepisów o postępowaniu dowodowym.”⁷ Podstawą uprawdopodobnienia mogą być informacje w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ustawy o ochronie (...), okoliczności ustalone w postępowaniu wyjaśniającym, informacje znane Prezesowi UOKiK z urzędu, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego. Uprawdopodobnienie stosowania praktyki będzie miało miejsce, gdy Prezes UOKiK dojdzie do przekonania, że „praktyka mogła mieć miejsce, chociaż nie ma pewności, że doszło do jej stosowania, choć zachodzi większe prawdopodobieństwo, że do praktyki doszło, niż że nie miała ona miejsca.”⁸ Wskazać zatem należy, że jeśli już w toku postępowania Prezes UOKiK stwierdzi, że przedsiębiorca stosował zakazaną praktykę, to nie powinien wydawać decyzji z art. 28 ustawy o ochronie (...), ale z art. 26 lub/i art. 27 ustawy o ochronie (...).

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Postępowanie administracyjne przeciwko Przedsiębiorcy zostało wszczęte w dniu 30 sierpnia 2012 r., następnie w czerwcu 2013 r. rozszerzono postępowanie administracyjne poprzez postawienie Spółce kolejnych zarzutów naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. W toku postępowania Prezes UOKiK przeprowadził postępowanie dowodowe, mające na celu ustalenie, czy w niniejszej sprawie doszło do stosowania przez Spółkę praktyk z art. 24 ustawy o ochronie (...). W dacie złożenia wniosku o wydanie decyzji z art. 28 ustawy o ochronie (...), postępowanie dowodowe w znacznym zakresie zostało już przeprowadzone, zatem okoliczność ta wyłącza możliwość wydania przez Prezesa UOKiK decyzji zobowiązaniowej- nie została bowiem spełniona przesłanka uprawdopodobnienia stosowania praktyki przez Przedsiębiorcę. Skoro nie została spełniona pierwsza z przesłanek niezbędnych do wydania decyzji w oparciu o art. 28 ustawy o ochronie (...), pomimo zaistnienia drugiej przesłanki tj. złożenia przez Spółkę stosownego zobowiązania, niniejsza decyzja została wydana w oparciu o art. 26 i art. 27 ustawy o ochronie (...).

Ad VIII sentencji decyzji

W punkcie VIII sentencji niniejszej decyzji Prezes UOKiK nałożył na Przedsiębiorcę, kary pieniężne w wysokości:

1. z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji **karę pieniężną w wysokości: 29.008,00 zł** (słownie: **dwadzieścia dziewięć tysięcy osiem złotych**), płatną do budżetu Państwa;
2. z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II sentencji **karę pieniężną w wysokości: 54.390,00 zł** (słownie: **pięćdziesiąt cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt złotych**), płatną do budżetu Państwa;
3. z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III sentencji **karę pieniężną w wysokości: 18.130,00 zł** (słownie: **osiemnaście tysięcy sto trzydzieści złotych**), płatną do budżetu Państwa;
4. z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie IV sentencji **karę pieniężną w wysokości: 36.259,00 zł** (słownie: **trzydzieści sześć tysięcy dwieście pięćdziesiąt dziewięć**

⁷ Komentarz do art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Radwański M. Lex 2011

⁸ ibidem

złotych), płatną do budżetu Państwa;

5. z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie V sentencji **karę pieniężną w wysokości: 22.562,00 zł** (słownie: **dwadzieścia dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt dwa złote**), płatną do budżetu Państwa.

6. z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie VI sentencji **karę pieniężną w wysokości: 42.303,00 zł** (słownie: **czterdzieści dwa tysiące trzysta trzy złote**), płatną do budżetu Państwa;

7. z tytułu naruszenia zakazu o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie VII sentencji **karę pieniężną w wysokości: 14.101,00 zł** (słownie: **czternaście tysięcy sto jeden złotych**), płatną do budżetu Państwa.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK ma kompetencje do ukarania przedsiębiorcy poprzez nałożenie na niego kary pieniężnej do wysokości 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeśli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 w.w. ustawy.

Mając na względzie powyższe oraz stan faktyczny i prawny niniejszej sprawy, Prezes UOKiK postanowił skorzystać z uprawnienia do nałożenia kary pieniężnej z tytułu naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Ustawa o ochronie (...) nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. Rozstrzygając o zasadności nałożenia kary oraz jej wysokości, stosownie do art. 111 tej ustawy Prezes UOKiK winien wziąć pod uwagę okres, stopień, okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenia jej przepisów. Ponadto w orzecznictwie podnosi się, że przesłankami, które należy brać pod uwagę przy wymierzaniu kar, są m.in.: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele, jakie kara ma osiągnąć⁹.

Podkreślić nadto należy, iż nakładana przez Prezesa UOKiK kara finansowa pełni trojaka funkcję: represyjną, prewencyjną i edukacyjną.

Ustalając wymiar kary należy wziąć przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kary, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK wziął również pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę tej przesłanki w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie (...).

W roku 2012 Przedsiębiorca osiągnął przychód w wysokości [REDAKTOWANE] zł. Górna granica kary, jaką Prezes UOKiK mógł nałożyć na Przedsiębiorcę wynosi zatem [REDAKTOWANE] zł, to jest 10% przychodu osiągniętego w roku 2012.

Ustalając wysokość kary w odniesieniu do każdej z praktyk Prezes UOKiK dokonał w pierwszej kolejności oceny wagi stwierdzonego naruszenia przepisów ustawy, wynikiem której jest określona kwota bazowa. W dalszej kolejności Prezes UOKiK rozważył, czy w sprawie występują okoliczności obciążające i łagodzące oraz jaki powinny mieć wpływ na wysokość kary.

⁹ tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2000 r. (sygn. akt I CKN 793/98).

1.

W pkt I decyzji stwierdzono, że Przedsiębiorca stosuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów poprzez bezprawne działanie polegające na naruszeniu przepisów ustawy o kredycie konsumenckim. Przedsiębiorca, pomimo istnienia ustawowego obowiązku, nie umieszcza w formularzu informacyjnym dotyczącym wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* oraz w umowie, zawieranej za pomocą wzorca *Umowy o limit pożyczkowy nr...* informacji wymaganych przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, co stanowi praktykę określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...).

Należy przyjąć, że naruszenie wskazane w pkt I.1. nastąpiło na etapie przedkontraktowym. Istotą tego etapu jest zachowanie przedsiębiorcy ukierunkowane na pozyskiwanie konsumentów lub złożenie oferty konsumentom, mające na celu skłonienie do zawarcia kontraktu. Natomiast naruszenie wskazane w pkt I.2. nastąpiło na etapie zawierania kontraktu. Istotą tego etapu jest zachowanie przedsiębiorcy wobec konsumenta wyrażającego zamiar zawarcia kontraktu, polegające na naruszeniu przepisów prawa lub dobrych obyczajów wpływające na treść kontraktu.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pomimo tego samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności i niedochował staranności, co wymagane jest od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, poprzez niedopilnowanie, żeby treść stosowanych wzorców umów zawierała wszelkie informacje, wymagane przepisami prawa powszechnie obowiązującego.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, w pierwszej kolejności dokonano oceny wagi stwierdzonych praktyk, a więc ich wpływu na prawa i obowiązki konsumenta i na tej podstawie ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń w zakresie wysokości kary. Prezes UOKiK, mając na uwadze również okres stosowania opisanej niniejszą decyzją praktyki – od dnia 6 lutego 2012 r., a więc dłuższy niż jeden rok - uznał, iż w niniejszej sprawie natura naruszeń uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie ██████% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r., to jest w wysokości ██████ zł.

Przy określaniu ostatecznego wymiaru kary Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą pozytywną reakcję na wszczęcie postępowania poprzez podjęcie działań mających na celu zaprzestanie praktyki, jakkolwiek nie stanowiących pełnego zaprzestania. Wprawdzie Przedsiębiorca nie zaniechał stosowania praktyki, jednak zobowiązał się do zaprzestania stosowania wskazanych praktyk w terminie 2 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji. Z tego tytułu wyjściowa kwota kary została obniżona o ██████%.

W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające.

Mając powyższe na uwadze, z tytułu okoliczności łagodzących wyjściowa kwota kary została obniżona o ██████% i kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki, o której mowa w pkt I sentencji, została ustalona ostatecznie w kwocie 29.008,00 zł, co stanowi ██████% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r. oraz ok. ██████% maksymalnego wymiaru kary, jaka mogła na niego zostać nałożona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...) jak i prewencyjną, zapobiegając ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar prewencji ogólnej, służący powstrzymaniu innych przedsiębiorców przed podobnym naruszeniem słuszych interesów konsumentów.

Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia

zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, Prezes UOKiK orzekł jak w pkt VIII.1. decyzji.

2.

W pkt II decyzji stwierdzono stosowanie praktyki polegającej na stosowaniu nieuczciwych praktyk rynkowych poprzez wprowadzanie w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitą kwotą kredytu a całkowitym kosztem kredytu oraz poprzez podawanie nieprawdziwej informacji o wysokości RRSO w zawieranych umowach o limit pożyczkowy, co stanowi praktykę określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...) Należy przyjąć, że naruszenie nastąpiło na etapie zawierania kontraktu. Istotą tego etapu jest zachowanie przedsiębiorcy wobec konsumenta wyrażającego zamiar zawarcia kontraktu, polegające na naruszeniu przepisów prawa lub dobrych obyczajów wpływające na treść kontraktu.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pomimo tego samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności i niedochował staranności, co wymagane jest od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, poprzez niedopilnowanie, aby wszelkie informacje dotyczące kredytu konsumentckiego, które są przekazywane konsumentom były prawdziwe, rzetelne i niewprowadzające w błąd.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, w pierwszej kolejności dokonano oceny wagi stwierdzonych praktyk, a więc ich wpływu na prawa i obowiązki konsumenta i na tej podstawie ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń w zakresie wysokości kary. Prezes UOKiK, mając na uwadze również okres stosowania opisanej niniejszą decyzją praktyki – od dnia 6 lutego 2012 r., a więc dłuższy niż jeden rok - uznał, iż w niniejszej sprawie natura naruszeń uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie [REDACTED]% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r., to jest w wysokości [REDACTED] zł.

Przy określaniu ostatecznego wymiaru kary Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą pozytywną reakcję na wszczęcie postępowania poprzez podjęcie działań mających na celu zaprzestanie praktyki, jakkolwiek nie stanowiących pełnego zaprzestania. Wprawdzie Przedsiębiorca nie zaniechał stosowania praktyki, jednak zobowiązał się do zaprzestania jej stosowania w terminie 2 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji. Z tego tytułu wyjściowa kwota kary została obniżona o [REDACTED] %.

W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające.

Mając powyższe na uwadze, z tytułu okoliczności łagodzących wyjściowa kwota kara została obniżona o [REDACTED] % i kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki, o której mowa w pkt II sentencji, została ustalona ostatecznie w kwocie 54.390,00 zł, co stanowi [REDACTED] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r. oraz ok. [REDACTED] % maksymalnego wymiaru kary, jaka mogła na niego zostać nałożona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...) jak i prewencyjną, zapobiegając ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar prewencji ogólnej, służący powstrzymaniu innych przedsiębiorców przed podobnym naruszaniem słuszych interesów konsumentów.

Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, Prezes UOKiK orzekł jak w pkt

VIII.2. decyzji.

3.

W pkt III decyzji stwierdzono stosowanie praktyki polegającej na zamieszczeniu niedozwolonych postanowień we wzorcu umownym *Umowy o limit pożyczkowy nr...* używanym w obrocie z konsumentami. Pierwsze z postanowień umożliwiło Przedsiębiorcy arbitralne dokonywanie zmian w cenniku, z uwagi na nieprecyzyjne określenie katalogu przesłanek uprawniających go do zmiany cennika, drugie natomiast w sposób zbyt ogólny określało procedury oraz warunki dochodzenia należności Przedsiębiorcy od konsumenta.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pomimo tego – jak już wcześniej wskazano – samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Podkreślić należy, iż rynek usług finansowych jest cały czas badany zarówno przez Prezesa UOKiK w zakresie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, jak również jest w masowy sposób weryfikowany przez organizacje zajmujące się ochroną konsumentów. Wynikiem tego jest duża ilość postanowień niedozwolonych w Rejestrze (znajduje się tam m.in. ok. 150 postanowień związanych z usługami finansowymi oraz ok. 400 postanowień związanych z usługami bankowymi). Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności i niedochował staranności, co wymagane jest od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego. Dochowując należytej staranności Przedsiębiorca na bieżąco powinien monitorować Rejestr i dopilnować, aby ze stosowanych przez niego wzorców eliminowane były niedozwolone postanowienia, tożsame z wpisanymi do Rejestru.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, w pierwszej kolejności dokonano oceny wagi stwierdzonych praktyk, a więc ich wpływu na prawa i obowiązki konsumenta i na tej podstawie ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń w zakresie wysokości kary. Prezes UOKiK, mając na uwadze również okres stosowania opisanej niniejszą decyzją praktyki – od dnia 6 lutego 2012 r., a więc dłuższy niż jeden rok - uznał, iż w niniejszej sprawie natura naruszeń, polegających na stosowaniu niedozwolonego postanowienia umownego, uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie [REDAKTOWANO] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r., to jest w wysokości [REDAKTOWANO] zł.

Przy określaniu ostatecznego wymiaru kary Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą pozytywną reakcję na wszczęcie postępowania poprzez podjęcie działań mających na celu zaprzestanie praktyki, jakkolwiek nie stanowiących pełnego zaprzestania. Wprawdzie Przedsiębiorca nie zaniechał stosowania praktyki, jednak zobowiązał się do zaprzestania jej stosowania w terminie 2 miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji. Z tego tytułu wyjściowa kwota kary została obniżona o [REDAKTOWANO] %.

W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające.

Mając powyższe na uwadze, z tytułu okoliczności łagodzących wyjściowa kwota kara została obniżona o [REDAKTOWANO] % i kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki, o której mowa w pkt III sentencji, została ustalona ostatecznie w kwocie [REDAKTOWANO] zł, co stanowi [REDAKTOWANO] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r. oraz ok. [REDAKTOWANO] % maksymalnego wymiaru kary, jaka mogła na niego zostać nałożona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...) jak i prewencyjną, zapobiegając

ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar prewencji ogólnej, służący powstrzymaniu innych przedsiębiorców przed podobnym naruszaniem słuszych interesów konsumentów.

Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, Prezes UOKiK orzekł jak w pkt VIII.3. decyzji.

4.

W pkt IV decyzji stwierdzono stosowanie praktyki polegającej na stosowaniu opłaty za prowadzenie rachunku technicznego, któremu nie odpowiada osobne świadczenie ze strony pożyczkodawcy, co stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, co z kolei stanowi praktykę określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...) Należy przyjąć, że naruszenie nastąpiło na etapie zawierania kontraktu ze skutkiem na wykonywanie kontraktu. Istotą tego etapu jest zachowanie przedsiębiorcy wobec konsumenta wyrażającego zamiar zawarcia kontraktu, polegające na naruszeniu przepisów prawa lub dobrych obyczajów wpływające na treść kontraktu.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pomimo tego samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności i niedochował staranności, co wymagane jest od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, poprzez niedopilnowanie, aby wszelkie informacje dotyczące kredytu konsumenckiego, które są przekazywane konsumentom były prawdziwe, rzetelne i niewprowadzające w błąd.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, w pierwszej kolejności dokonano oceny wagi stwierdzonych praktyk, a więc ich wpływu na prawa i obowiązki konsumenta i na tej podstawie ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń w zakresie wysokości kary. Prezes UOKiK, mając na uwadze również okres stosowania opisanej niniejszą decyzją praktyki – od dnia 6 lutego 2012 r., a więc dłuższy niż jeden rok - uznał, iż w niniejszej sprawie natura naruszeń uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie [REDACTED]% przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r., to jest w wysokości [REDACTED] zł.

Przy określaniu ostatecznego wymiaru kary Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą pozytywną reakcję na wszczęcie postępowania poprzez podjęcie działań mających na celu zaprzestanie praktyki, jakkolwiek nie stanowiących pełnego zaprzestania. Wprawdzie Przedsiębiorca nie zaniechał stosowania praktyki, jednak zobowiązał się do zaprzestania jej stosowania w terminie 2 miesiące od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji. Z tego tytułu wyjściowa kwota kary została obniżona o [REDACTED] %.

W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające.

Mając powyższe na uwadze, z tytułu okoliczności łagodzących wyjściowa kwota kara została łącznie obniżona o [REDACTED] % i kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki, o której mowa w pkt IV sentencji, została ustalona ostatecznie w kwocie 36.259,00 zł, co stanowi [REDACTED] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r. oraz ok. [REDACTED] % maksymalnego wymiaru kary, jaka mogła na niego zostać nałożona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...) jak i prewencyjną, zapobiegając ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar prewencji ogólnej, służący powstrzymaniu innych przedsiębiorców przed podobnym naruszaniem

słusznym interesów konsumentów.

Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, Prezes UOKiK orzekł jak w pkt VIII.4. decyzji.

5.

W pkt V decyzji stwierdzono stosowanie praktyki polegającej na stosowaniu praktyki sprzecznej z przepisami prawa powszechnie obowiązującego tj. ustawy o kredycie konsumenckim.

Sprzeczna z prawem praktyka Przedsiębiorcy polegała na braku umieszczenia we wzorcu umowy *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanym do 17 grudnia 2011 r.) oraz we wzorcu umowy *Umowa o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanym do 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.) informacji wymaganych przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, co stanowi praktykę określoną w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) Należy przyjąć, że naruszenie nastąpiło na etapie zawierania kontraktu ze skutkiem na wykonywanie kontraktu. Istotą tego etapu jest zachowanie przedsiębiorcy wobec konsumenta wyrażającego zamiar zawarcia kontraktu, polegające na naruszeniu przepisów prawa lub dobrych obyczajów wpływające na treść kontraktu.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pomimo tego samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności i niedochował staranności, co wymagane jest od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, poprzez niedopilnowanie, żeby treść stosowanych wzorców umów zawierała wszelkie informacje, wymagane przepisami prawa powszechnie obowiązującego.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, w pierwszej kolejności dokonano oceny wagi stwierdzonych praktyk, a więc ich wpływu na prawa i obowiązki konsumenta i na tej podstawie ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń w zakresie wysokości kary. Prezes UOKiK, mając na uwadze również okres stosowania opisanej niniejszą decyzją praktyki- co najmniej od października 2011 r. do dnia 6 lutego 2012 r.- uznał, iż w niniejszej sprawie natura naruszeń uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie [REDAKTOWANO] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r., to jest w wysokości [REDAKTOWANO] zł.

Przy określaniu ostatecznego wymiaru kary Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą zaniechanie praktyki przez Przedsiębiorcę. Z tego tytułu wyjściowa kwota kary została obniżona o [REDAKTOWANO] %.

W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające.

Mając powyższe na uwadze, z tytułu okoliczności łagodzących wyjściowa kwota kara została łącznie obniżona o [REDAKTOWANO] % i kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki, o której mowa w pkt V sentencji, została ustalona ostatecznie w kwocie 22.562,00 zł, co stanowi [REDAKTOWANO] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r. oraz ok. [REDAKTOWANO] % maksymalnego wymiaru kary, jaka mogła na niego zostać nałożona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...) jak i prewencyjną, zapobiegając ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar prewencji ogólnej, służący powstrzymaniu innych przedsiębiorców przed podobnym naruszeniem słusznym interesów konsumentów.

Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia

zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, Prezes UOKiK orzekł jak w pkt VIII.5. decyzji.

6.

W pkt VI decyzji stwierdzono stosowanie praktyki polegającej na stosowaniu nieuczciwych praktyk rynkowych poprzez niewłaściwe określanie całkowitego kosztu pożyczki oraz poprzez błędne określanie wysokości RRSO w umowach zawieranych za pomocą wzorca *Umowy o pożyczkę gotówkową nr...* (stosowanego od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r.), co stanowi praktykę określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie (...). Należy przyjąć, że naruszenie nastąpiło na etapie zawierania kontraktu. Istotą tego etapu jest zachowanie przedsiębiorcy wobec konsumenta wyrażającego zamiar zawarcia kontraktu, polegające na naruszeniu przepisów prawa lub dobrych obyczajów wpływające na treść kontraktu.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieумыślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pomimo tego samo stwierdzenie nieумыślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności i niedochował staranności, co wymagane jest od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego, poprzez niedopilnowanie, aby wszelkie informacje dotyczące kredytu konsumenckiego, które są przekazywane konsumentom były prawdziwe, rzetelne i niewprowadzające w błąd.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, w pierwszej kolejności dokonano oceny wagi stwierdzonych praktyk, a więc ich wpływu na prawa i obowiązki konsumenta i na tej podstawie ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń w zakresie wysokości kary. Prezes UOKiK, mając na uwadze również okres stosowania opisanej niniejszą decyzją praktyki – od 18 grudnia 2011 r. do 5 lutego 2012 r., a więc niecałe 2 miesiące- uznał, iż w niniejszej sprawie natura naruszeń uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie [REDACTED] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r., to jest w wysokości [REDACTED] zł.

Przy określaniu ostatecznego wymiaru kary Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą zaniechanie praktyki przez Przedsiębiorcę. Z tego tytułu wyjściowa kwota kary została obniżona o [REDACTED] %.

W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające.

Mając powyższe na uwadze, z tytułu okoliczności łagodzących wyjściowa kwota kara została łącznie obniżona o [REDACTED] % i kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki, o której mowa w pkt VI sentencji, została ustalona ostatecznie w kwocie 42.303,00 zł, co stanowi [REDACTED] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r. oraz ok. [REDACTED] % maksymalnego wymiaru kary, jaka mogła na niego zostać nałożona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...) jak i prewencyjną, zapobiegając ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar prewencji ogólnej, służący powstrzymaniu innych przedsiębiorców przed podobnym naruszeniem słuszych interesów konsumentów.

Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, Prezes UOKiK orzekł jak w pkt

VIII.6. decyzji.

7.

W pkt VII decyzji stwierdzono stosowanie praktyki polegającej na zamieszczeniu niedozwolonych postanowień we wzorcach umownych używanym w obrocie z konsumentami w zakresie zawieranych umów o kredyt konsumencki. Postanowienia w sposób zbyt ogólny określały procedury oraz warunki, jakimi kieruje się Przedsiębiorca w celu dochodzenia swoich należności od konsumenta oraz uprawniały go do dokonywania wiążącej interpretacji umowy.

Nakładając karę pieniężną, Prezes UOKiK uwzględnił całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Pomimo tego – jak już wcześniej wskazano – samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej. Podkreślić należy, iż rynek usług finansowych jest cały czas badany zarówno przez Prezesa UOKiK w zakresie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, jak również jest w masowy sposób weryfikowany przez organizacje zajmujące się ochroną konsumentów. Wynikiem tego jest duża ilość postanowień niedozwolonych w Rejestrze (znajduje się tam m.in. ok. 150 postanowień związanych z usługami finansowymi oraz ok. 400 postanowień związanych z usługami bankowymi). Prezes UOKiK uznał, że Przedsiębiorca naruszył zasady ostrożności i niedochował staranności, co wymagane jest od profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego. Dochowując należytej staranności Przedsiębiorca na bieżąco powinien monitorować Rejestr i dopilnować, aby ze stosowanych przez niego wzorców eliminowane były niedozwolone postanowienia, tożsame z wpisanymi do Rejestru.

Ustalając wymiar kary za naruszenie opisane powyżej, w pierwszej kolejności dokonano oceny wagi stwierdzonych praktyk, a więc ich wpływu na prawa i obowiązki konsumenta i na tej podstawie ustalono kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń w zakresie wysokości kary. Prezes UOKiK, mając na uwadze również okres stosowania opisanej niniejszą decyzją praktyki – co najmniej od października 2011 r. do dnia 22 marca 2013 r., a więc dłuższy niż jeden rok - uznał, iż w niniejszej sprawie natura naruszeń, polegających na stosowaniu niedozwolonych postanowień umownych, uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie [REDACTED] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r., to jest w wysokości [REDACTED] zł.

Przy określaniu ostatecznego wymiaru kary Prezes UOKiK uwzględnił jako okoliczność łagodzącą zaniechanie praktyki przez Przedsiębiorcę. Z tego tytułu wyjściowa kwota kary została obniżona o [REDACTED] %.

W opinii Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie występują okoliczności obciążające.

Mając powyższe na uwadze, z tytułu okoliczności łagodzących wyjściowa kwota kara została łącznie obniżona o [REDACTED] % i kara pieniężna z tytułu stosowania praktyki, o której mowa w pkt VII sentencji, została ustalona ostatecznie w kwocie 14.101,00 zł, co stanowi [REDACTED] % przychodu uzyskanego przez przedsiębiorcę w 2012 r. oraz ok. [REDACTED] % maksymalnego wymiaru kary, jaka mogła na niego zostać nałożona z tego tytułu w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem Prezesa UOKiK, tak określona kara spełni zarówno rolę represyjną jako sankcja i dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...) jak i prewencyjną, zapobiegając ponownemu ich naruszeniu. Nie bez znaczenia jest również walor wychowawczy, w tym wymiar prewencji ogólnej, służący powstrzymaniu innych przedsiębiorców przed podobnym naruszeniem słuszych interesów konsumentów.

Przyjmując, że kara winna być orzekana na poziomie wystarczającym do osiągnięcia zamierzonego celu i powinna być odczuwalna dla przedsiębiorcy, Prezes UOKiK orzekł jak w pkt

VIII.7. decyzji.

Mając powyższe na względzie, orzeka się jak w sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Od niniejszej decyzji, na podstawie art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 kpc, przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Lublinie, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia decyzji.

Otrzymuje:

Pełnomocnik Przedsiębiorcy

**Z upoważnienia
Prezesa UOKIK
Dyrektor Delegatury
w Lublinie
Ewa Wiszniowska**